

РІК LXXII, Ч. 10

ЖОВТЕНЬ – 2015 – OCTOBER

№ 10, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII ЖОВТЕНЬ Ч. 10

Головний редактор – Лідія Слиз
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Вірляна Ткач, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII OCTOBER № 10

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Viriana Tkacz, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиз. День добра й пошани людей старшого покоління	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Dianna Derhak. Pray for Peace in Ukraine	4
Marta Burachok. Launch of a New Book on Women's Lives in Ukraine ..	5
Грамоти-подяки для СУА	6
Марія Фуртак. Програма СУА “Допомога жертвам Війни Гідності” в дії	7
Галина Теслюк. Новини Лекторію СУА з жіночих студій в УКУ	8
Галина Стаднійчук. Лист подяки	8
Орися Сорока. Враження від України	9
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	13
Stephanie Sydorciak of the UNWLA Gives a Keynote at a Naturalization Ceremony	15
Oleksandra Juzeniw. The 70th Anniversary of DP Camps.	16
Norma Zabriskie Heaton. My Friend Theresa Solowij Caryk.....	18
Yuliana Romanyshyn. Western-Educated Ukrainians Seeking to Transform Government from Key Posts	21
Олена Стельмах Морозевич. Плекаємо українську культуру.....	22
Любомира Бойко. Наш лелека.	23
Ірина Легун. Вибір – жити.	24
Нові книжки. О.П. Кривоший. Жінки в історії козацького Запорожжя ..	25
Доброчинність	26
Ліна Костенко. Крила.	27
Відійшли у вічність.	30
Діяльність округ і відділів СУА.	31
Ihor Magun. That Dreaded Test—The Colonoscopy	33
Святослав Левицький. Як дружба поборолла страх.	34
Поштове зіставлення	36

На обкладинці: Хорунжа Олена Степанів. Український Січовий
Стрілець.

On the cover: Cornet Olena Stepaniv. Ukrainian Sich Rifleman.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.**
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця.**
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrators: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. **Передплатникам**
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ДЕНЬ ДОБРА Й ПОШАНИ ЛЮДЕЙ СТАРШОГО ПОКОЛІННЯ

Другий місяць осені жовтень починається з особливої дати – 1 жовтня у всьому світі відзначається Міжнародний день людей похилого віку, проголошений Генеральною Асамблеєю ООН (резолюція № A/RES/45/106 від 14 грудня 1990 р.)

Україна, як повноправний член ООН, підтримала ініціативу міжнародного співтовариства і з 1991 щорічно також відзначає цей день.

З Вікіпедії дізнаємося, що, за міжнародними стандартами, особою похилого віку вважається той, хто досяг 65 років. Таких у світі нині – понад 630 мільйонів, приблизно кожна десята людина. До 2050 року число їх у багатьох розвинених країнах збільшиться вдвічі, а загальна кількість складе 2 мільярди осіб.

А замислювались ми над тим, яку частину нашої організації становлять членкині похилого віку? В цьому році Союз Українок Америки святкує свій 90-літній ювілей. Для організації це поважний вік. Багато відділів СУА існують понад 50 років, а 1-ий Відділ СУА в Нью Йорку відзначає 90-ліття своєї діяльності. На мою думку, якраз на союзняках старшого покоління тримається СУА. Багато з них мають довголітній стаж праці. Управа Союзу Українок Америки гідно оцінює і вшановує їхню муравлину працю. Кожна конвенція СУА удостоює звання Почесної членки СУА найвищих значінь союзниць. В кожній окрузі СУА є Почесні членки округи, а у відділах СУА – Почесні членки відділу.

Хочу назвати членок СУА, які є гордістю нашої організації. Це Почесні голови СУА **Анна Кравчук** (98-й Відділ, Нью Джерзі) та **Ірина Куровицька** (83-й Відділ, Нью Йорк); Почесні членки СУА: **Іванна Ратич, Марія Наваринська, Іванна Мартинець, Лідія Білоус, Орися Свистун** (56-й Відділ в Норт Порт, Флорида); **Ольга Тритяк, Ольга Гнайтейко** (86-й Відділ, Нью Джерзі), **Марія Полянська** (98-й Відділ, Нью Джерзі); **Ірина Руснак** (Рочестер, Н.Й.); **Лідія Черник, Надія Савчук, Марта Данилюк, Анна Рак, Марія Томоруг, Рома Шуган** (83-й Відділ, Нью Йорк); **Наталія Гевко, Дарія Конюх** (45-й Відділ, Детройт), **Лідія Колодчин, Рома Дигдало, Мирослава Бараник** (76-й Відділ, Детройт); **Іванна Шкарупа** (12-й Відділ, Огайо); **Марта Стасюк** (97-й Баффало, Н.Й.); **Марта Богачевська Хомяк** (78-й Відділ, Вашингтон); **Оксана Фаріон, Христина Хо-**

мин Іжак (90-й Відділ, Філядельфія), **Лідія Бук** (67-й Відділ, Філядельфія); **Ірена Гладка** (108-й Відділ, Нью Гейвен, Конн.), **Ярослава Гудзяк** (68-й Відділ, Сиракузи, Н.Й.)

Довголітня жертвенна самовіддана праця кожної з них принесла добру славу нашій поважній організації. Вони є прикладом глибокого патріотизму, ентузіазму, творчої енергії, працелюбності, жертвності для союзниць молодшого покоління, для новостворених відділів СУА. Вони є взірцем для наслідування.

Я звертаюся до новостворених відділів СУА. Запрошуйте відомих, заслужених старших союзниць на свої місячні сходини, адже в кожній окрузі такі є. Вони охоче поділяться своїм довголітнім досвідом, традиціями нашої організації, дадуть вам поради, як вести працю відділу. Згадаймо народне прислів'я «Якби молодість знала, якби старість могла». З допомогою зустрічей союзниць старших і молодших підтримується взаємозв'язок поколінь, що так важливо. Адже, не знаючи минулого нашої організації, її історії ми не можемо рухатися вперед. **Бо сучасне – це завжди перехід від минулого до майбутнього.**

Ми повсякчас повинні виявляти повагу, турботливість, шану до найповажніших членкинь відділу чи громади. Адже вони є носіями кращих національних, релігійних, народних, культурних традицій та духовних скарбів. В кожному відділі СУА повинна панувати атмосфера чуйності, уваги до старших, взаємоповага. Більшість старших союзниць є самотніми, часто хворіють. Вони мають потребу у спілкуванні, допомозі. Не забуваймо відвідувати їх чи то вдома, чи у старечих домах, вітати зі святами. Піклування про старших осіб, милосердя до найповажнішої частини організації, громади, суспільства – це звичайний людський обов'язок.

Але знаю, що старше покоління союзниць так життєво загартовані, що не здаються, а стараються якнайдовше підтримувати зв'язок між собою і з громадою. Яскравим прикладом є членки колишнього 47-го Відділу СУА в Рочестері, Н.Й., які є вже Вільними членками СУА, але часто спілкуються, з приємністю згадуючи добрі минулі часи та свою працю.

Доброго Вам здоров'я, вічної душевної молодості, тепла від рідних та благополуччя, Дорогі Союзницки старшого покоління!

Лідія Служ,
головний редактор.

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

У 1948 році завдяки старанням СУА у Філадельфії відбувся Світовий Конгрес жінок-українок. Разом із делегацією СУА у сесіях брали участь представники жіночих організацій Канади і делегація Об'єднання українських жінок Німеччини. Організації, які не могли прислати своїх представників, висловили свою підтримку у письмовий спосіб. Всі організаційні старання українських жінок України зазнали цілковитої невдачі. Цей тривожний факт сформував одну з фундаментальних резолюцій Конгресу: задля збереження нашої національної ідентичності для майбутніх поколінь українські жінки у вільному світі (в діаспорі) повинні збільшити активність своїх організацій, українські жінки повинні плекати свої традиції і поширювати у світі інформацію про ситуацію, в якій перебуває українська нація. Окрім загальної підтримки цих резолюцій, було створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), яка тепер знаходиться в Торонто, Канада, і об'єднує 27 жіночих діаспорних організацій з 17-ти країн на чотирьох континентах.

СУА посилає своїх делегатів на щорічні наради СФУЖО. Цього року, у відповідь на щедре запрошення Союзу українок Швеції, річні наради відбулися у Стокгольмі, Швеція. Цього року в річних нарадах СФУЖО брали участь чотири делегати від СУА – голова СУА, перша заступниця голови СУА Рома Шуган, Почесна голова СУА Ірина Куровицька та союзниця 64-го Відділу СУА (головна представниця СФУЖО до ООН) д-р Марта Кічоровська-Кебало. Загалом було 24 делегати та 20 гостей з Австралії, Аргентини, Канади, Великобританії, Бельгії, Німеччини і Франції. Серед гостей з України були д-р Людмила Порохняк-Гановська, голова Національної ради жінок України і д-р Ореслава Хомик, голова Союзу українок України, а також Марія Гнатюк, голова СУ Коломийщини.

Окрім звітів про діяльність організацій за минулі роки (я підготувала 60-слайдову Power Point презентацію про різнопланову діяльність СУА минулого року), відбувалися панельні засідання і дискусії, після яких бу-

Вересень, 2015 р. Стокгольм, Швеція. Учасники річних нарад СФУЖО.

ли організовані круглі столи. Наші читачі не будуть здивовані почути, що усі організації зосереджувалися на питанні їхньої допомоги Україні. Спираючись на досвід СУА, у своїй панельній презентації я підкреслила важливість комунікації, співпраці і координації в межах будь-якої організації. І хоча організації СФУЖО можна знайти по всьому світу, наша приналежність до СФУЖО показує, що нас багато що об'єднує.

Важливим результатом дискусій була пропозиція призначити координатора-голову з питань гуманітарної допомоги у рамках структури СФУЖО, тобто особу, яка б збирала інформацію й попереджала дублювання діяльності наших організацій в Україні. Ця пропозиція була схвалена з ентузіазмом. Сам процес може бути складним, але всі відчули, що це необхідно зробити.

Під час дискусій наші партнери з України запропонували свою допомогу як у перевірці правдивості потенційних одержувачів нашої допомоги, так і в самій системі розподілу такої допомоги. Це, очевидно, буде тривалий процес, зважаючи на скоординованість нашої роботи. Читачі також не будуть здивовані, що кожна країна тепер має двоє бо троє своїх «партнерів» в Україні, що є абсолютно необхідним задля ефективності і прозорості надавання допомоги.

Голова Союзу українок Швеції Зоряна Кікцьо організувала приватну зустріч з Послом України в Королівстві Швеція Ігорем Сагачем, який був призначений у Швецію весною цього року. Посол дуже тепло прийняв нашу делегацію, підсумував стосунки між Швецією й Україною і радо відповів на наші

запитання. Він і його дружина декілька разів поверталися на наше вечірнє зібрання, удостоюючи нас своєю присутністю, захоплюючого визнання і високої оцінки роботи, яку кожна з представлених організацій намагається сповнити в діяспорі, щоби допомогти Україні в час потреби.

Напередодні останнього дня річних нарад, в суботу 5 вересня, відбулася спільна вечерея з нагоди нашого сестринства і спільної справи. Протягом цієї «останньої вечері» кілька осіб отримали нагороди визнання. Ірина Куровицька, Почесна голова СУА, була нагороджена медаллю за її «добročинну працю і любов до України» (декрет #1835, датований 16 квітня 2015 року) від Патріярха Філарета Української Православної Церкви Київського Патріярхату. СУА отримав кілька сертифікатів вдячності (дивіться на сторінці 6) – від підполковника Пташника з батальйону «Айдар» – за фінансову і гуманітарну допомогу пораненим волонтерам у військовому госпіталі в Харкові; від Директора Департаменту охорони здоров'я Львівської облдержадміністрації д-ра Богдана Чечотки – за гуманітарну допомогу пораненим із зони АТО; від д-ра Гайди, начальника Військово-медичного клінічного центру Західної України, – за гуманітарну та фінансову допомогу борцям за волю України, які лікуються в цьому центрі; від Союзу українців України – за фінансову допомогу й моральну підтримку пораненим і госпіталям, які їх приймають. Для мене було великою честю отримати ці нагороди від імени СУА та наших численних щедрих жертводавців. Дякуємо Вам за велике розуміння цієї потреби, перед якими постали ці молоді воїни, сповнивши свій обов'язок перед Батьківщиною.

Сумно було учасникам річних нарад СФУЖО розлучатися до наступного року. Всі домовилися пожавити спілкування між нашими організаціями і зробити наші зв'язки ще тіснішими! Погода у Стокгольмі була дощовою цілий тиждень, і це стало фоном і настроєм для наших прощань.

Тим часом, діяспора Нью Йорку готувала і плянувала майбутню візиту Президента Порошенка на 70-у сесію Генеральної Асамблеї ООН. Прибуде також російський президент Володимир Путін. Американсько-Європейська Рада Безпеки м. Нью Йорку, українці та грузини працювали разом над отриманням дозволів, які необхідні для проведення протестів. Восьмого вересня Український Конгресовий Комітет Америки

Зліва: Рома Шуган - перша заступниця голови СУА, Орыса Сызко - голова СФУЖО, Маріянна Заяць - голова СУА.

(відділ м. Нью Йорку) організував зустріч цих груп, і в ній взяла участь перша заступниця голови СУА Рома Шуган.

Лідери діяспорних організацій і всі активісти були запрошені працювати разом, щоби досягнути великої кількості протестувальників на цих демонстраціях. «У цей момент історії найважливіше – щоби усі наші спільноти об'єдналися і стали разом проти агресора, що вторгнувся у мирні країни». Повний звіт буде поміщений в наступному числі.

Хочу закінчити цей місячний короткий звіт особистими спостереженнями. Як ви можете собі уявити, презентувати досягнення організації в такій сфері вимагає багато зусиль. Ми повинні бути впевнені, що беремо до уваги всі доречні факти і досягнення, а також підкреслювати самопосвяту наших членів і щедрість тих, які нас підтримують. Збирання інформації для звітування – це тривале завдання, особливо тому, що за останній рік ми бралися за стільки справ. Наголос на відданості союзнок робити легко, бо я це відчуваю у будь-якій нашій діяльності. Щедрість наших добročинців – це те, що дозволяє втілити нашу відданість у конкретні справи, і ми це також відчуваємо в кожній пожертві, яку самі робимо. Нарешті, вдячність з боку тих, кому ми допомагаємо, і тих, через кого ми це робимо (госпіталі, начальники медичних установ тощо) завершує це коло, і це саме та винагорода, якої ми потребуємо!

Слава Україні! Героям слава!

PRAY FOR PEACE IN UKRAINE

by Dianna Derhak

I walked 600 miles across Spain in the summer of 2015 on the ancient pilgrimage route known as the Camino de Santiago, or “El Camino.” Many paths from all over Europe and Spain lead to the city of Santiago de Compostela, the burial place for the Apostle James. Millions have traversed this path for centuries. After Jerusalem and Rome, Santiago is the third most important pilgrimage city in Christendom. The specific route I walked is the most famous and storied. Many call it powerful. It is known as the “Camino Frances” and is immortalized in the Hollywood movie *The Way* starring Martin Sheen.

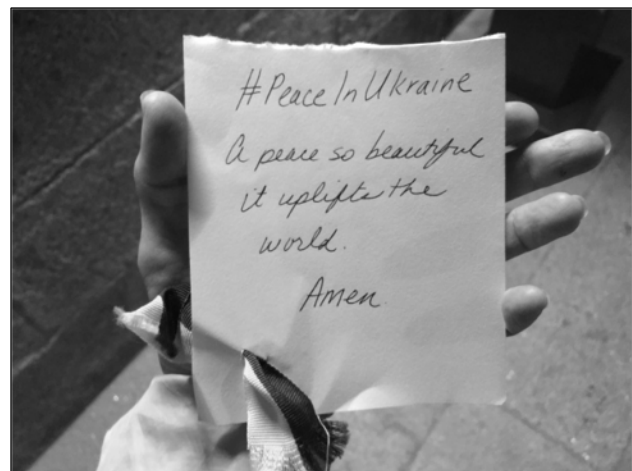
As my birthday was approaching, I pondered how to mark the occasion. Instead of a spa day or dinner out, to my surprise, the answer “Camino” came to me in meditation. I initially resisted the idea thinking it impractical. Yet it resonated so deeply within me that my resistance quickly dissolved. I first heard of the Camino years ago, when I lived in Ukraine, from Peace Corps volunteers who returned from it. I wanted to take this journey to know myself better and for peace in my beloved Ukraine. I decided to walk alone, make minimal plans, and carry only a few items of clothing and essential toiletries. For a Ukrainian-American like me, necessities include a blue-and-yellow flag and roll of ribbon brought from Kyiv from the month I stood on the Maidan with Ukrainians on Independence Square during the Revolution of Dignity.

In late May, I flew to Madrid, the capital of Spain, took a train to Pamplona, famous for the running of the bulls, and a bus to St. Jean Pied de Port, France, a charming town and my start city for my Camino. I crossed the Pyrenees Mountains on foot, the majestic Navarra region made famous by Ernest Hemingway, walked through the vineyards of La Rioja, across the desert-like plains of the Meseta of the Leon-Castilla region, trekked through the lush mountains and oak and eucalyptus forests of Galicia to the craggiest and deadliest coast on the Atlantic Ocean.

During the first couple of weeks, pain took residence in my body. My calves felt like they were going to explode. They were objecting to the level of exertion thrust upon them. My feet ached. My tendons screamed. My right ankle swelled and the pain spread to my hip. Hobbling became excruciating. I sought the help of an osteo-massage therapist in the first large city I encountered. Years of crossing my legs caused a subtle mis-

alignment of my spine. The added weight of the backpack coupled with the daily pounding from walking targeted my ankle with a vengeance. Once corrected, the pain stopped and the swelling dispersed. I was told to continue getting massages to maintain the alignment and to stop crossing my legs when sitting. Part one of the prescription was easy and pleasant. Part two required that I be mindful of my posture and how I sit. It’s an ongoing assignment.

I made friends with people from every continent of the planet (except possibly Antarctica). I took over 12,000 photos and microblogged about the journey on Facebook. All along my pilgrimage route I left snippets of ribbon with notes attached asking for people to **“Pray for peace in Ukraine, a peace so beautiful it uplifts the world.”** The promise of the Camino is that prayers are answered, and many, many answered the call to prayer. Blue and yellow proudly waved from the windy summit of Lepoeder in the Pyrenees and dotted my journey across Spain to the destination at the crypt of St. James in the Cathedral in Santiago de Compostela.

One of the notes which Dianna Derhak left on the Camino.

I received many comments about Ukraine.

People saw the notes and blue-and-yellow ribbons on the Camino and were curious about them. In conversation, when I mentioned I had lived in Ukraine for 14 years, they asked immediately if I was the one leaving the messages for Ukraine along the Camino. One woman from Italy, a TV presenter on the Italian QVC channel, specifically made a point to find me. When we met in the

tiny town of Rabanal, Spain, she exclaimed, “You’re the one!” when I talked of Ukraine. This scenario repeated throughout my walk. People were interested in engaging in conversation about Ukraine and praying for Ukraine. Whenever I stayed in a monastery I asked the priests or nuns for blessings for Ukraine. They took this very seriously. I discovered that my simple act of leaving messages and prayer requests caused ripples that reverberated across the Camino.

During a pilgrim gathering in Carrion de Los Condes, where the singing nuns oversee a parochial church-based lodging, I sang the haunting song “Volia” (Freedom). I explained the situation in Ukraine. So many people came up to me, including the nuns, and said that they were moved and would pray and help. I also learned that across Europe the clergy, brothers and sisters are

holding special prayers for peace in Ukraine. The light of love is powerfully shining on Ukraine.

Throughout my journey, I was meeting wonderful people, eating delicious food, drinking fine wines, and discovering new towns. The biggest surprise of walking the Camino was experiencing boundless joy. My pilgrimage was not a lesson of learning through suffering, but one of unfettered love. I kept thinking, “today is the best day,” and then the next day would be even better than the last. This kept happening. My mind had difficulty grasping the idea of ever increasing and ongoing joy, but the Camino kept giving me a continuing experience of it. I was happy even when my feet hurt. After more than 1,200,000 steps, I am back in the United States and I still keep discovering new gifts from the Camino. Peace begins with me.

Dianna Derhak, JD, MBA, is the founder of DNA International Consultancy. She acts as a Transformational Change Facilitator, Leadership and Breakthrough Coach for individuals, teams, and organizations. Ms. Derhak worked with the UNWLA Board in her professional capacity at the 2014 Annual Meeting of the Board.

LAUNCH OF A NEW BOOK ON WOMEN'S LIVES IN UKRAINE

Professor Marian Rubchak will launch her newest book, *New Imaginaries: Youthful Reinvention of Ukraine's Cultural Paradigm*, in New York.

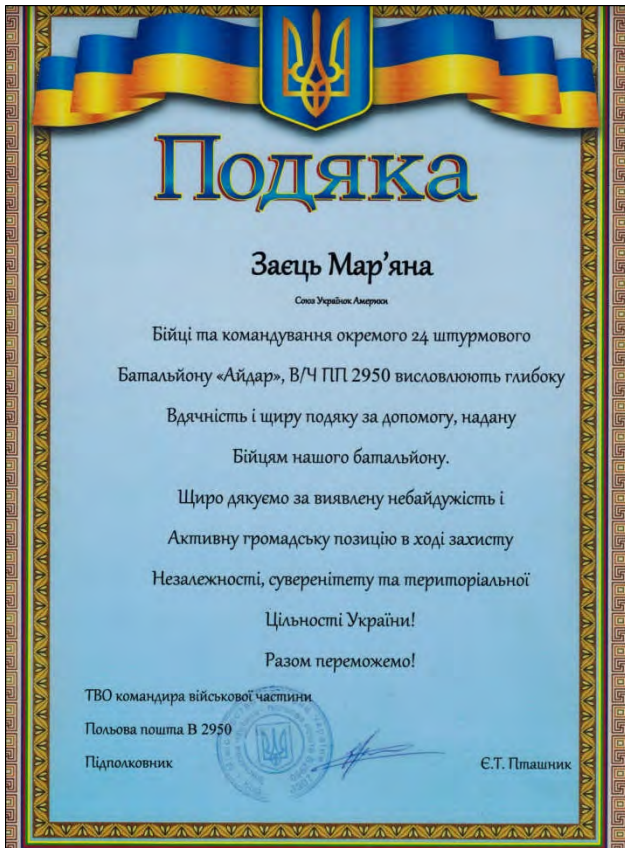
Starting with the Granite Revolution and continuing through the Orange Revolution and the beginnings of the Euromaidan, Dr. Rubchak outlines the historical trajectory that inspired the young scholars, those who matured in post-Soviet Ukraine, to approach their research on women in fresh ways, discarding many of their Soviet habits and adapting Western ideas to their own lives and cultural traditions. The result, as the title suggests, is a new “cultural paradigm,” neither Soviet nor Western—a new way of presenting Ukrainian women’s activities today. Their stories create a colorful “tapestry” of women’s lives as these women cope with their country’s changed political circumstances.

This book is dedicated to the women activists on Euromaidan who dispensed with the old patriarchal stereotypes and found their feminist voice on the barricades alongside the men. The spirit of the volume is conveyed by the cover art by Luhansk (and now Kyiv-based) artist Asya Kucherevska. The image is that of an empowered warrior for gender equality, not the traditional Madonna/mother nor a passive victim of a patriarchal society.

Professor Marian Rubchak is a well-known authority in the field of Ukrainian gender studies and the impact of historical memory on the formation of feminist consciousness. She has taught and lectured extensively both here and in Ukraine, and has authored many works on women and gender issues in the country. This book is a continuation of her previous work, *Mapping Difference: The Many Faces of Women in Contemporary Ukraine*.

The UNWLA will be sponsoring this presentation at the Ukrainian Museum in New York on Sunday, November 22nd, at 2 pm. Prof. Rubchak will be joined at the podium by Dr. Marta Kichorowska-Kebalo and representatives from the UNWLA and the Museum. Proceeds from this event will be allocated to the Museum’s general funds. For further information, please contact Marta Burachok at marta.burachok@gmail.com.

Marta Burachok, UNWLA Branch 83 member

ПРОГРАМА СУА «ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ТІДНОСТІ» В ДІЇ

Я знову відвідала Львівський шпиталь. До Львова на реабілітацію поступили поранені воїни, які основне лікування проходили у Дніпропетровську, Харкові і Києві. Це хлопці, які не можуть самостійно ходити. У Львівському шпиталі організовано реабілітаційне відділення. Це одне з перших реабілітаційних відділень в Україні, де проходять реабілітацію поранені в голову та хребет бійці АТО. Тут є басейн, різноманітні тренажери, витяжки для хребта. Хлопці, які поступають на реабілітацію, проходять курс лікування близько двох місяців. Завідувач відділення – Данилків Ростислав.

У цьому відділенні я зустріла воїнів, які були поранені і в червні лежали в реанімації в Харкові. Я вже з радістю вітала їх у Львові, правда, ще в інвалідних візках. Це молоді хлопці, яким 23-25 років. Тримаяться мужньо. Біля них перебувають рідні. Бійці і їхні родичі дуже зворушені допомогою, яку надають їм союзники Америки. Кожен з них висловив подяку в листі. Це Роман з Полтави, Валерій з Харківської області та інші хлопці з Житомирської, Рівненської та інших областей. На світлинах: М. Фуртак і завідувачий відділення Р. Данилків з пораненими бійцями.

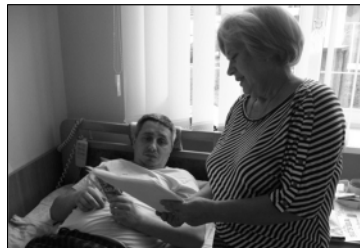
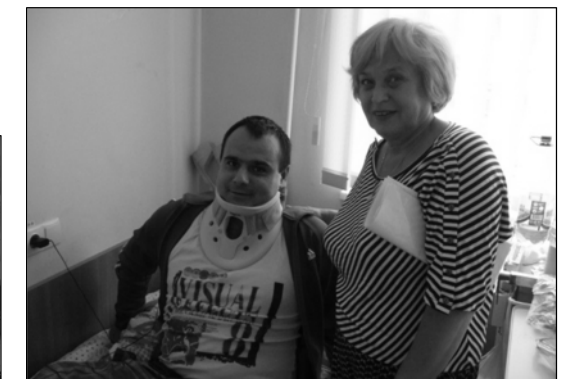
Марія Фуртак, лікар, представниця СУА в Україні.

Дорогі Союзники Америки! Ми родичі
потрапивших у бійці проти агресора
висловлюємо вам щиро подяку за фінансову
допомогу, яку Ви нам надаєте. Ми рідкі
відчуваємо ту допомогу, яка іде від Вас.
Щиро вдячні...

Крижицька Олена за брата Миколайчука С.П.
Залеска Микола Іванович
Залеска Федір Валентинович
їхні родичі та всієї Залески
Романа, оскільки багаторазово
за лікарською допомогою
за велику доброту і
підтримку спасибі вам.

Герасименко Олександр Іванович
Габрилюк Катерина Андріївна
Від себе і від свого сина дуже
дякую Вам за вашу підтримку
і, що в далекій Америці Ви не
забуваєте про нас. Здоров'я Вам.

Сарнов Валерій Іванович
Очень признателен Вам за финансовую
помощь, которая дает мне возможность
вернуться к нормальной жизни. Спасибо, всем
кто помог.

Галина Теслюк, координаторка Лекторію СУА

Львів, 3 вересня 2012 р. Відкриття Лекторію СУА з жіночих студій в УКУ.

З початком нового навчального року запускаємо веб-сторінку Лекторію СУА з жіночих студій. Така ініціатива стала можливою за фінансової підтримки Союзом Українок Америки.

Відкриття Лекторію Союзу Українок Америки з жіночих студій як частини навчальної програми Українського католицького університету відбулося 3 вересня 2012 року. Метою лекторію є академічна діяльність, пов'язана з дослідженням, викладанням та популяризацією жіночих студій; ознайомлення із світовими методологіями у цій ділянці; промоції досліджень жіночої тематики в соціальному, економічному, історичному та богословському аспектах; привертання гро-

мадської уваги до питань гідності та цілісності людської особи та плеканню рівних умов для фахового, соціального та духовного розвитку жіноцтва.

Цього академічного року студенти УКУ матимуть нагоду прослухати наступні курси: В осінньому семестрі: «ПРОБЛЕМА ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ПЕДАГОГІВ (ЖІНОЧИЙ ВИМІР)»; лекторка: Наталія Мачинська. У весняному семестрі: «ЖІНОЧІ ОБЛИЧЧЯ ОУН ТА УПА: СПЕЦИФІКА ДОСВІДУ ТА ЙОГО РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ»; Лекторка: Марта Гавришко.

Детальніше про курси та відкриті лекції нашої програми можна довідатися на нашій сторінці: <http://lektoriy.ucu.edu.ua>

Добрий день, шановна редакціє!

Моя сім'я недавно приїхала з України. Але тут доля склалася так, що помер мій чоловік, а моя доня в цей самий час втратила свого чоловіка, будучи вагітною четвертою дитиною. І от молода жінка залишилась одна з чотирма маленькими дітьми. Ні сім'ї, ні родини, ні друзів у нас в Америці не було, а була лише надія на Божу поміч.

Хочу скласти щирю подяку сім'ї Кравчуків: пані Анні, колишній голові Союзу Українок Америки, пану Богдану і їхньому сину Мирону з містечка Holmdell, NJ за допомогу моїй доньці, а саме: за подарований комп'ютер для її дітей, що дуже важливо для школярів.

Ця сім'я – правдиві християни, віруючі люди. «Віра без діл мертва» – говориться в Посланні апостола Якова 2:26. І своїми ділами, і цінною порадою ці добрі люди допомагають потребуючим. Але Господь говорить також, що Він шукає нагод, «щоб зміцнити тих, в кого все їхнє серце до Нього – і до людей» (II Хроніка 16:9).

Отож, дякуємо. Слава Господу Богіві.

Користуючись нагодою, хочемо привітати пана Богдана Кравчука з гарним ювілеєм – 80-річчям! Многая Літа!

Галина Стаднійчук, дочка Наталія і внуки: Данієл, Даріус, Діма і Саванна.

Місто Філядельфія.

ВРАЖЕННЯ ВІД УКРАЇНИ

(липень 2015 р.)

Як член Союзу Українок Америки (СУА) в липні цього року я відвідала сім'ї з дітьми, в яких батько загинув в АТО. Кошти для цієї допомогової акції були зібрані на добродочинних вечорах, організованих 137-м Відділом СУА в квітні, червні цього року. Передала по 300 дол. сім'ям Тетяни Абрамової, Марії Книш, Ольги Мазур, Юлії Заброцької, Наталі Крементар, Світлани Куценко, Світлани Сухенко. Така ж фінансова допомога була надана Анатолію Латашинському, бійцю «Донбасу». Моя розповідь – тільки частина вражень від зустрічей з цими і іншими чудовими людьми.

РОДИНА І ДРУЗИ

«Чи тобі не страшно їхати з дітьми в Україну? Там ж війна», – доброзичливо запитували американці, мої співробітники і батьки друзів дітей, своїми питаннями показуючи, що хоч вони і мають якусь інформацію про Україну, але цілком не орієнтуються ні в розмірах країни, ні в розмірах АТО. Це був, напевне, перший сигнал, що цьогорічна Україна буде кардинально інакшою від України, яку я бачила три роки тому. Тоді це була країна мого дитинства і юності, де я зустрічалася з родиною і друзями, де йшло мирне життя.

І ось я у Львові. Розмови з родиною не обмежувалися, звичайно, розповіддю про сім'ю, дітей – зачіпалася політика у всіх її можливих аспектах. Реакція на мою розповідь про міжнародну допомогу Україні була різною. «Та ніколи допомога не дійде до тих, хто потребує. Половину вкрадуть ті, що передають, а решта піде тим, хто і так має», – махали рукою одні. Пояснюю, що ми в Америці провели добродочинний вечір, частину з зібраних коштів я привезла в Україну, тепер буду в Житомирській області давати грошову допомогу потерпілим сім'ям. Ніхто нічого по дорозі не вкрав (я в тому числі). Залишався останній аргумент: «А хто складав списки?» Відповідаю: «Списки сімей надали волонтери, члени нашого відділу розмовляли з ними, щоб визначити, в якій сім'ї найкритичніша фінансова ситуація. Наступний крок – я особисто їду до сімей, щоб пересвідчитися, що гроші попадуть тим, хто насправді їх потребує». Локальний бій за віру, що в Україні щось вирішується справедливо, я здається, виграла, але загальна битва в душах людей триває. Шокуючим для моїх співрозмовників було моє твердження, що коли вони

не вірять в позитивні зміни, то тим самим підсилюють режим Путіна. Тому що однією з складових його інформаційної війни є вносити розчарування і песимізм в душу людей, тим самим зменшуючи кількість активних бійців зі злом у всіх його проявах, і тим самим віддаляючи перемогу.

На прикладі своєї родини я побачила, що ті, хто в якийсь спосіб стали частиною громадянського суспільства, чи будучи волонтерами, чи передаючи гроші, одяг, інші речі для переселенців, воїнів АТО, є набагато оптимістичнішими, ніж ті, хто вважає, що воювати за зміни мають інші, а їм нормально є займатися тим, що і завжди – нарікати на життя.

Наступна зустріч була з моїми друзями в Києві. З Вінничини приїхала в гості племінниця – вчителька, коло 30 років, розмовляє чистою українською мовою. Мій десятирічний син Павло розповідав, як Америка підтримує Україну, тому що в Україні люди хочуть жити за такими ж цінностями, як і в Америці. Гостя з прихованим незадоволенням питає, хто так промив мозок дитині. Господар пояснює, що в сім'ї дивляться телебачення, читають газети – от дитина і знає. А Павлик з гордістю додає, що він про все це розмовляє з мамою. Швидко попрощавшись, гостя виходить. Здивовано питаю, чому прозвучала думка, що в мого сина промитий мозок. І чую з сумним зітханням відповідь, що ви щасливі, що ваша вся родина по одну сторону барикад. А в нас – постійні суперечки з батьками, братом і його сім'єю. І це не Донбас, такі люди і в Вінничині є. Така різна Україна.

ВОЛОНТЕРИ

Про волонтерів в Україні ми знаємо багато – читаємо, відгукуємось на їх заклики про допомогу. В Житомирі мені випала нагода зустрітися з ними. Наш 137-ий Відділ Союзу Українок Америки (СУА) включився в акцію СУА «Адаптуй сім'ю героя» – взяти під фінансову опіку потерпілу у війні родину на довший термін – коли фінансовий стан сім'ї покращає, чи коли виростуть діти. Щоб знайти сім'ї, які найбільше потребують фінансової допомоги, звернулися до волонтерів. І тут я виявила аспект роботи волонтерів, про який не читала на сторінках інтернету. «Протягом перших місяців від звістки про загибель чоловіка більшість жінок застигають в своєму горі, –

розказала волонтер Анна-Луїза Полякова. – Ми маємо інформацію про загиблих і зразу відвідуємо сім'ї з питанням, чи потрібна допомога. А у відповідь чуємо, що нічого не треба. Але ми все-одно приходимо до них, розмовляємо, і з часом жінки починають довіряти нам свої проблеми, в них з'являється віра, що вони не одинокі зі своєю бідною, і що ми їм можемо допомогти хоч частину проблем.»

Так, на державному рівні прийняті програми забезпечення сімей загиблих в АТО пенсією на дітей, житлом чи земельною ділянкою, впроваджуються пункти психологічної допомоги постраждалим в АТО. Але в реаль-

ному житті довідки про загибель чоловіка в АТО деє губляться в бюрократичній машині; дістати обіцяну постановою Верховної Ради квартиру колишнім воїнам чи їх сім'ям вдається або тим, хто попав на чесного голову міськради чи сільради, або, якщо зумів пригрозити добре чиновнику і той злякався; психологи з багаторічним досвідом роботи не викликають довіри у воїнів, що вернулись з АТО – виявляється, не того їх вчили... І сам Бог в цій ситуації певне посилає своїх ангелів – волонтерів. Я була не вражена, а просто шокована, скільки професіоналізму виявляють мої дві знайомі Лена Власенко і Анна-Луїза Полякова, обговорюючи всі проблеми, з якими не може зараз впоратися неповоротка і неререформована до кінця державна машина. Напевне, ще з козацьких часів збереглися в нашого жіноцтва гени вміти дати раду в родині і громаді, коли козаки воювали. Коли ми заходили до сімей, волонтерки ставили питання: чи ви подали документи на приватизацію квартири, в якій живете, (радянських часів конурку з двома кімнатками 6 на 7 метрів і газовою плиткою в спільному темному коридорі – так живуть сім'ї простих солдатів. «Бо поки виділять за законом нову квартиру, ще ту можна втратити.» – зі знанням справи пояснює мені Анна-Луїза.) Чи знаєте, що кожної другої суботи в ляльковому театрі відбуваються безплатні вистави для дітей воїнів АТО? Чи потрібно шкільне приладдя, одяг для дітей? Чи знаєте про безплатні пугівки?... Відчувалося, що кожен аспект життя сім'ї, в якому можливо допомогти, є під контролем волонтерок. А ще бачила, з якою радістю розмовляють з ними діти, –

Ще з козацьких часів збереглися в нашого жіноцтва гени вміти дати раду в родині і громаді, коли козаки воювали.

волонтерки і для них мають веселе слово і підтримку.

Ольга втратила чоловіка в січні цього року і ще не вийшла з депресії. Виходячи, запитала Анну-Луїзу, чи правильно з вдовою говорила. «Дуже добре, – відповіла дівчина. – Якби більше жаліли її, то вона б вже розплакалася. А так поспівчували, допомогли грошима, тепер Олі треба себе брати в руки і жити далі.» Це був найкращий комплімент для мене від найвищої кваліфікації психолога – без університетського, але від Бога диплому. Довіру воїнів, їх сімей волонтерки заслуговують своєю щирістю і безкорисністю, своїм вмінням

зрозуміти проблеми і готовністю віддати час, гроші і найголовніше – серце, щоб допомогти. Не знаю, чи усвідомлюють, але діють за християнським «я був

голим – і ви одягнули мене, був спрагненим – і ви напоїли...» Їм не потрібно піару, як деяким депутатам, що напередодні виборів відкривають кімнати допомоги, а потім закривають їх. Мої знайомі волонтерки на першій лінії допомоги – ще з післямайданівських часів.

З запису Анни-Луїзи на сторінці фейсбуку.

«Часто мене питають, чому я вирішила займатися тим, чим я зараз займаюсь... невже я маю з цього вигоду... я не маю з цього вигоди... я вважаю, що виконую свій громадянський обов'язок перед країною, в якій я живу... я буду старатися бути корисною до того часу, поки мене будуть потребувати ті ... про яких я думаю 24 години на добу...».

На запитання, що ще, крім фінансової допомоги, зараз дуже потрібне, першим пунктом Анна-Луїза назвала потребу в психологах, спеціально навчених розмовляти з воїнами, членами їх сімей. А я думала: «Дорога дівчинко (їй 27 років), а хто ж тебе навчив розмовляти з ними, хто тобі і ще десяткам таких, як і ти волонтеркам дав серце відчувати біль інших, але не розжалоблювати їх, а допомагати стати сильнішими, щоб витримати всі випробування долі. Як ти пам'ятаєш, що треба купити цукерки, щоб покласти по два на могилу до кожного полеглого з 95-ої механізованої бригади, коли прийдеш на цвинтар? Хто дав силу тобі зранку шукати колишнього бійця, про якого було домовлено за реабілітацію в іншому місті, і ще звечора він погодився піти,

а зранку не прийшов через запій? Хто дав тобі сміливість кинутись захищати солдатів, що лежать в госпіталі, коли побачила, що їх б'ють? А виявилось, що то всі свої між собою билися, бо хтось після за великої дози алкоголю ляпнув, що на Донбасі йде громадянська війна, а інші кулаками його старались перекопати в протилежному ☺. А коли на наступний день ти прийшла до них в лікарню перевірити, чи не потребують вони якихось медикаментів, одягу (як звичайно приходила вже протягом майже року), вони зняковіло опускали очі, хто в книжку, хто в вікно... Як після того, як шестирічний син переселенців розказав тобі, що його батько б'є укропів на Донбасі, а як справиться з ними там, прийде і буде їх бити тут... Ти і інші волонтерки з Житомирщини далі допомагаєш переселенцям, бо розумієш, що тільки частина тих з Донбасу є ватниками, і дай Бог, з часом вони прозріють і стануть справжніми громадянами України...». Дякувала Лені і Анні-Луїзі, що знайшли час, щоб повезти мене до сімей, яким наш відділ вирішив надати фінансову допомогу, оцінила їх ощадність – Лена запропонувала їздити своєю машиною, бо так тільки на бензин були витрачені гроші, повели мене в найдешевшу їдальню, бо їжа там така сама добра, як і в ресторані, але коштує половину грошей. І я не виконала просьбу Валі Табаки, голови нашого відділу, щоб за всю їх працю зробити маленьке свято – повести в ресторан і оплатити обід за наш рахунок.

Всі, напевно, знають про маскувальні сітки на танки, які плели волонтери. Виявляється, що робити смужки з синтетичних тканин погано, від Градів синтетика плавиться і падаючи, шкодить солдатам. Тому почали фарбувати в специфічні кольори постільну білизну, але виявляється, що рвати на смужки її недобре, бо тоді нитки заплутуються при згортанні маскувальної сітки, і вона швидше руйнується – тому остаточна технологія – різати на смужки. Час від знаходження ідеї до впровадження в життя – мінімальний. Зараз люди в Україні збідніли і не передають стільки як раніше грошей на просьби волонтерів. Тому тепер, розказувала Анна-Луїза, вони збирають по селах консервовані, сушені овочі і фрукти – люди з радістю діляться, бо таким чином теж допоможуть своїй армії. Слухаючи розповіді Лени і Анни-Луїзи, я почувалася такою гордою за їх винахідливість, раціоналізм, бажання і вміння знайти вихід з будь-якої ситуації – від найменшої до найбільшої – чи то зібрати і передати на фронт контейнер лікарств, бронжилети і теплопровізорні, чи то знайти,

купити пилку і через цілий Житомир нести її до волонтерського пункту, бо під час дислокації в бійців АТО пилка загубилась, і тепер вони чекають на неї. Бо, виявляється, надіятись на служби логістики Міністерства оборони, щоб надали їм чи то білизну, чи кухонну дощечку, чи кохлю не варто. А в волонтерів це виходить. «Ми займаємось практично всім, що потрібно, – просто і буденно говорить Анна-Луїза. – Спорядження солдатів, коли вони йдуть на війну, допомога їм під час перебування в АТО (їжа, медикаменти, одяг, бронжилети, маскувальні сітки), допомога їм і сім'ям після АТО – матеріальна, юридична, психологічна, надання такої ж допомоги переселенцям. Звичайно, ми самі не робимо все це. Один з прикладів – знаходимо людей, які готові дати юридичну консультацію, і зводимо солдатів чи їх родичів з ними».

Лена і Анна-Луїза російськомовні – для мене було дивним дізнатися, що школи, які вони відвідували в Житомирі, були повністю на російській мові. Але зі мною переходять на українську (подібно до моїх дітей, що виростили в Америці і переходять на українську з англійської). Хвалилася Анна-Луїза, що в Одесі, коли відвідує родину, спілкується зі всіма тільки по-українськи, з принципу ☺. Минулого року вони вперше відвідали Львів – перед тим боялися, що їх російськомовних там можуть вбити. «І як, – питаюся, вам вийшло? Які враження?» Сміємося з їх колишніх страхів, погоджуємося, що Львів – місто чудове. Отаке життя...

СІМ'Я З ЗАГИБЛИМ В АТО БАТЬКОМ

На Львівщині вперше цього року побувала і Тетяна Абрамова з дітьми – дворічним Олександром і чотирьохрічним Данилом. Батько Роман Абрамов загинув 31 липня 2014 р. Наведу повністю її розповідь, зберігаючи живу мову.

Оприся Сорока передає допомогу вдові Тетяні Абрамовій.

Зліва: Таня Абрамова, волонтер Лена Власенко, Оріся Сорока, відеореporter Марія Сорока.

«Коли Рому забрали, то молодшому було 8 місяців, а старшому – майже 2 роки. Коли він дзвонив, то постійно істерики, обіди, бо чому папи немає. А коли він загинув, то взагалі... Я на похорон їх не брала. Пізніше привела на могилку, кажу: “Діти, тут наш папа похований. Він на небі, з Богом.” А вони: “Не треба неба, не треба Бога...”. Меншому зараз 2 роки, то його перві слова зранку “Папа Льомчик на небі, папуля, привіт”. То молодшому легше, він до мене більше прив’язаний, а старшому набагато важче це переносити. “Мама, заспівай папулину пісню”, – він всі мелочі пам’ятає – як Рома їжачка йому приносив, як на дерево висаджував. Каже мені: “Мама, мені вже так тяжко. Я вже так втомився, що він на небі. Коли він до нас прийде?”

Ось це приїхали ми у Львів. Це хтось з житомирських волонтерів кинув заявку – і на сім днів пригласили нас в пансіонат, що всі сім’ями там – папа, мама, діти. Такі, як в мене. То вони як побачили, то питають: “А де наш папа? Мама, ми вже так довго ждемо...”. Ту ситуацію знали, хто ми і що ми. Адміністратори, офіціанти їх такою любов’ю оточили, вони їх на руках носили. Забулися, переключилися діти мої.

А так – тяжко. Вихователі з садочка говорять: “Як мами дітей забирають, то нічого. А як папи, то менший може заплакати “Папи Льоми немає”, а старший починає нервничати, ховається, ні з ким не говорить, ховає це все в собі. Чесно кажучи, до сіх пор не можу змиритися, що його і нема, і не буде. Бо жили спокійно собі, нормальним життям сімейним,

а це такі передряги. Мало того, що осталася з двома дітьми, то ще местна власть задовбує – не дають спокійно жити. Десять місяців я добивалася Орден за мужність 3-го ступеня. Через Міністерство Оборони, через Генеральний Штаб. Слава Богу, що мене вже там всі знають, то добилася. Як в мене Рому забрали, дитячі гроші відмінили, потім Рому вбили, то я не могла добитись документів – то не з тої часті, то з ошибками. Як він загинув 28 липня, то я аж в грудні получила документи. Самі розумієте, коли я оформила цю пенсію. Без мами би не вижила.

Мені обідно, що ці месні власті не цінують наших хлопців. Їм настільки наплевають. Я їм відкрито сказала (вони прослуховують мій телефон): “Ви не цікавитеся, де ми живемо, в яких умовах. Коли ви перед виборами не дасте квартири (бо перед виборами всі гроші закопуються в площадки, і зовсім не стільки тратиться, скільки вони показують), то буде бунт. Бо вже дуже багато таких як я.” Я вдова, а він (мер Бердичева Мазур) до мене присилає учасників бойових дій, яких під себе підстроїв, щоб я не була така смілива. То їм ще хватає наглості угрожати. Я сказала: “Хлопці, ви мене мовчати не заставляйте, я вам устрою бунт. І вам прийдеться всім загиблим найти і дати квартири. А то на продажі стоять, а мені отписки, що нема».

Чи мають ці люди совість? Не хотілося б бачити такі факти в Україні, хотілося б вірити, що все зло минулого зникло з лиця землі, що маємо ворога тільки на сході країни. Але в кожному конкретному випадку постраждалої сім’ї бачиш, що не тільки війна б’є по Україні, але і безвідповідальність, розбещеність керівництва держави і чиновників є не меншим злом на шляху України в майбутнє. І демонструючи нашу підтримку Президенту, коли він перебуває закордоном, не забуваймо запитати його, чи він зробив все, щоб подолати ці потворні явища в Україні.

На фоні темряви світло завжди яскравіше. «В военкоматі – чужі люди, але пішли мені назустріч, допомогли, – продовжує Таня. – Пригласили мене на роботу фінансистом, соціальна робота. Веду таких, як я – учасників воєнних дій, загиблих. Чим можу, помагаю, направляю, бо сама така, мені це діло небезразлічно, добиваюсь хлопцям, воюю, ругаюсь, відверто кажучи, з управлінням праці, совбежами. Тому що всі документи є, а хлопцям просто не дають учасника воєнних дій.»

Продовження в наступному числі.

In 1948 a world congress of Ukrainian women was convened in Philadelphia—through the efforts of the UNWLA. Along with a UNWLA delegation, representatives of women’s organizations from Canada as well as a delegation of the Federation of Ukrainian Women of Germany took part in the sessions. Organizations which could not send representatives also voiced their support in writing. Any organizational efforts of Ukrainian women in Ukraine had been totally wiped out. This disturbing fact formed the underpinning of the congress resolutions—we should work to preserve our national identity for future generations; Ukrainian women in the free world (diaspora) should intensify their organizational activities; Ukrainian women should nurture their heritage and become a source of information about the plight of the Ukrainian nation to the world. Besides the overwhelming acceptance of these resolutions, the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations was formed. The WFUWO is now based in Toronto, Canada, and unites 27 diaspora organizations from 17 countries on four continents.

The UNWLA sends delegates to WFUWO annual meetings. This year, upon the generous invitation of the Ukrainian Women’s League of Sweden, the meeting was held in Stockholm, Sweden. Four UNWLA delegates attended. They were the UNWLA President, First Vice President Roma Shuhan, Honorary President Iryna Kurowycykj, and Branch 64 member (and WFUWO main representative to the UN) Dr. Marta Kichorowska-Kebalo. A total of 20 delegates and 24 guests attended (please see the picture)—from Australia, Argentina, Canada, the United Kingdom, Belgium, Germany, and France. Among the guests from Ukraine were Dr. Liudmyla Porokhniak Hanowska, President of the National Council of Women of Ukraine, and Dr. Oreslava Khomyk, President of the Women’s League of Ukraine. Besides the reporting on the past year’s organization activities (I presented a 60-page PowerPoint report on UNWLA multi-faceted work of the past calendar year), both a panel presentation and dis-

cussion followed by a roundtable-format discussion were organized. It will not surprise our readers to learn that the focus of all organizations was their aid to and efforts in Ukraine. Based on UNWLA experience, my panel presentation stressed the importance of communication, collaboration, and coordination within any organization. Although WFUWO organizations are found worldwide, much binds us together, which is evident from our membership in the WFUWO. An important result of the discussions was the proposal to appoint a humanitarian aid coordinating chairperson within the WFUWO structure, a person who would gather information from all WFUWO organizations in order to share it and avoid duplication of efforts in Ukraine. This suggestion was quickly accepted. The process itself may be complicated, but all felt that it was necessary. During these discussions, our partners from Ukraine offered their assistance in the verification of the validity of our potential aid recipients or in the very system of distributing such aid. This will obviously be an ongoing process as our work is coordinated. Our readers will also not be surprised that each country has already established contacts with two or three of its own “partners” in Ukraine—an absolute necessity if there is any chance at being effective and transparent.

The President of the Ukrainian Women’s League of Sweden, Zoriana Kiktsio, arranged a private meeting with the Ambassador of Ukraine to the Kingdom of Sweden, Ihor Sahach, who began his assignment in Sweden on May 15. The Ambassador received our delegation very warmly,

Honorary UNWLA President Iryna Kurowycykj and current UNWLA President Marianna Zajac with Ihor Sahach, Ambassador of Ukraine to the Kingdom of Sweden.

summarized the relationship between Sweden and Ukraine, and gladly answered our questions. He and his wife returned several times to our evening gatherings and graced us with their presence and overwhelming acknowledgement and appreciation for the work each of the represented organizations does to fulfill its part in the worldwide diaspora effort to help Ukraine in its time of need.

On the eve of our final day of the annual meeting, Saturday, September 5th, a joint dinner was held in celebration of our camaraderie and joint efforts. During this “last supper,” a few persons received recognition awards. Iryna Kurovych, Honorary UNWLA President, was recognized with a Medal for her “charitable work and love of Ukraine” (decree #1835, dated April 16, 2015) from Partriach Filaret of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyivan Patriarchate. The UNWLA received several certificates of appreciation (please see page 6)—from Lieutenant Colonel Prashnyk of the Aidar Battalion for the financial and humanitarian aid to his wounded volunteers in the military hospital in Kharhiv; from the Director of the L’viv Health Department, Dr. Bohdan Chechotka, for the humanitarian aid to the wounded from the ATO zone; from Dr. Ihor Hajda, Director of the Military Hospital of Western Ukraine, for the humanitarian and financial aid given to the freedom fighters of Ukraine being treated in his hospital; and from the Ukrainian Women’s League of Ukraine for the financial aid and moral support of the wounded and hospitals caring for them. I was very proud to receive these awards on behalf of the UNWLA and its many generous donors. We thank you for your deep understanding of the need these young warriors face—after they’ve completed their duty on behalf of their country!

It was with melancholy that the participants of the WFUWO annual meeting parted company—until next year, that is. It was underscored that communication between our organizations would be strengthened, our ties rein-

forced! The weather in Stockholm was rainy all week and this seemed to be an appropriate backdrop to our goodbyes!

Meanwhile, the New York City diaspora was preparing and planning for the upcoming visit of President Poroshenko to the 70th session of the UN General Assembly. Russia’s Vladimir Putin will also be in attendance. The American European Security Council of New York City, Ukrainians, and Georgians were working together on the permits needed to hold protests. On September 8th, a meeting of these groups was arranged by the Ukrainian Congress Committee of New York City, and UNWLA First Vice President Roma Shuhan participated. Leaders of diaspora organizations and all activists were requested to work together to bring significant numbers of protestors to these demonstrations. “It is of utmost importance at this time in history for all of our communities to unite and stand together against this aggressor and invader of peaceful countries.” A full report to follow in the next month’s issue.

I would like to end this month’s short report with a personal comment—as you can imagine, much work goes into representing our accomplished organization in this type of arena. We must feel confident that we are including all pertinent facts and accomplishments as well as stressing the dedication of our membership and the generosity of our supporters. The gathering of information for the reporting is a lengthy task, especially this year—since so much has been undertaken. The stressing of our membership’s commitment is easier for I feel it everywhere in our work. The generosity of our supporters is what allows us to put our commitment into concrete action and it is also felt in every donation we make. Finally, the gratitude expressed by those we help and those through whom we help (hospitals, medical directors, etc.) completes the cycle and is all the reward we need! *Slava Ukraini! Heroyam Slava!*

Defenders of Ukraine Day

is celebrated in Ukraine on October 14th, the Feast Day of Protection of the Mother of God, together with the Day of Ukrainian Cossacks. Since 2015, it is a national holiday and a day off work according to the Decree #806/2014 of the President of Ukraine.

STEPHANIE SYDORIAK OF THE UNWLA GIVES A KEYNOTE AT A NATURALIZATION CEREMONY

Stephanie Chopek Sydoriak, 88, of Los Alamos, NM, was invited by

the Park Superintendent, Jason Lott, to give the keynote speech at a naturalization ceremony which took place at Bandelier National Monument on July 4. Seventeen prospective citizens from Northern New Mexico were sworn in by the U.S. District Judge, the Honorable Christina Armijo. They came from China, France, Iraq, Jordan, Mexico, the Philippines, South Korea, Ukraine, and Vietnam. The audience of family and friends of the new citizens as well as Park Personnel reached almost a hundred. Stephanie was asked by the superintendent to hand each new citizen a folded American flag. This she did with a hearty welcome and a handshake.

Once the ceremonies had concluded, Stephanie delivered the keynote speech. The Park Superintendent, Jason Lott, who had arranged the event at the park, invited Stephanie because he had read her book, *An Ocean Between: 100% American-100% Ukrainian*, and thought she would be suitable. Indeed, the speech was well received.

In her speech, Stephanie told the story of how her parents had come to Boston, MA, before WWI and of the difficulties they faced in learning English and becoming citizens. Yet, in spite of their difficulties, they were grateful for the privileges of living here. She recounted how her father, Elias Chopek, told his two daughters, Anna and Stephanie, that they should be proud 100% Americans and, at the same time, be proud 100% Ukrainians because in the United States they could freely practice their customs, culture, and religion. They could take part in all the local activities of the Ukrainian community, make beautiful Easter eggs, embroider the ancient patterns, sing in both church and folk choirs, perform exciting Ukrainian dances, and carry on meaningful Ukrainian traditions. None of this was possible for their families under Soviet Russia. And indeed, both sisters did live comfortably and happily in their two worlds. Stephanie told the new citizens that they too could maintain their own unique culture and customs here, to whatever degree they wished.

After the ceremony, Stephanie and the four Ukrainian participants in the naturalization ceremony had a lively conversation and enjoyed meeting each other.

Stephanie Chopek Sydoriak was the wife of the late Dr. Stephen Sydoriak and the mother of six children. She studied physics at Northeastern University and did graduate work at Yale University. The Sydoriak family moved to Los Alamos in 1948. Mrs. Sydoriak worked for the Los Alamos National Laboratory as a translator of scientific papers in Slavic languages, German, and French. Later, she spent thirty years as a piano teacher and served as President of the New Mexico State Piano Teachers Association. She was Liturgy Chairman and Choir Director at the local Catholic church, where she introduced the Easter Saturday blessing of the baskets. Her choir enjoyed singing various pieces of Ukrainian church music, which she translated. She taught the making of Ukrainian eggs in the local schools and clubs. In recognition of her service to Los Alamos, she was named a Los Alamos Living Treasure of 2011. Stephanie Sydoriak is also a member of the UNWLA.

Mrs. Sydoriak is the author of a book of poetry, Inside Passage, as well as of a family memoir, An Ocean Between: 100% American-100% Ukrainian. Four of her poems were chosen by composer Craig Russell and set to a choral piece called "Seasonal Dances." The premiere took place in Santa Fe in 2004.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Софії Геврик (shewryk@gmail.com).

The 70th Anniversary of DP Camps

The following article was printed in the October issue of Our Life in Ukrainian. We thought it may also be of interest to readers who might be better versed in English. Since we are remembering the 70th anniversary of DP camps, we end this translation with the ending of camp life. It was a pleasure translating this piece, but please remember that these experiences and recollections are those of Oleksandra Juzeniw, a member of UNWLA Branch 83.—Ulana Zynych

When World War II ended in May of 1945, hundreds of thousands of refugees found themselves in Germany, fleeing not so much from the German-Soviet front as from the Communists, the Soviet regime. Among these were Ukrainians, Poles, Russians, Belarusians, Latvians, Estonians, and Lithuanians. Having endured bombing and poverty, they were heading west—to larger cities, as far as possible from the Soviets. My mother and I, along with tens of other Ukrainian families, experienced the end of the war in a small German town, Kalteneck.

Since it was summer, the refugees often lived outdoors in fields, schoolyards, and homesteads, in various barracks. We all survived by trading possessions we had brought from home with local Germans—clothing, jewelry. Additionally, having registered with the local town government, we received “food stamps” and thus were able to obtain a bit of bread, cheese, grains...

One day my mother, I, and a few more Ukrainians from Kalteneck were able to get a truck and drove to the closest larger city, Passau. There was a Ukrainian Refugee Aide Committee there and we wanted to get some information and assistance as to what to do next because the Allied forces allowed Soviet soldiers to drive among the refugees and convince them to return back home. The soldiers were certain that all would gladly return. But such was not the case. In some areas people were forcefully put on trucks because the Allies did not understand that we, the refugees, did not want to return.

While my mother waited in line to speak to the Committee workers, I was standing on a high bank admiring the three wide rivers which in Passau merged into one. They were the Danube, the Inn, and the Ilz. I also went to the main town square where the ancient St. Stephen's Cathedral was located. Unfortunately it was locked. Passau remains in my memory as a beautiful city of the Middle Ages, like the engravings of Dürer. And why have I not revisited this city? Maybe subconsciously I was afraid to see tall skyscrapers, souvenir booths, restaurants... At the Refugee Committee, we learned that in the large cities refugee camps were being organized and it would be best to head there. We did this. A few families chipped in some money, hired a driver with a truck, and headed to the an-

cient city of Augsburg, where a camp for Ukrainians, Sommer Kaserne, already existed. The UNRRA (United Nations Relief and Reparation Administration), organized by the British, Americans, and French in 1943, and later the IRO (International Refugee Organization) helped care for the refugees—men, women, and children. The UNRRA organized camps in former German barracks in many German cities.

There was an international law that former (up to 1939) Soviet citizens were supposed to return to the USSR, but they did not want to go—knowing what fate awaited them. People from “Velyka Ukraina” (Eastern Ukraine) were especially fearful, and with the help of those from Western Ukraine, they frequently changed their last names and reported fictitious places of birth and employment. Even later, when the DP camps were running full force, we were informed via loudspeakers that the next day a Soviet delegation would be coming to the camp and registering all who wanted to return. The camp leadership suggested that the refugees stay in their rooms. People followed this suggestion. The main square was empty: all were in their rooms and covered the windows with sheets and blankets. In fear they looked toward the square only through cracks. The Soviet delegation arrived, accompanied by workers of UNRRA, and through loudspeakers they encouraged people to return home. No one came out, and after some time they left.

The camps were organized according to nationality, which was partially responsible for their success. Refugees were called Displaced Persons—DP for short. By 1945 a great number of people were flocking. These were single men, married couples with children, women, as well as young men and women whom the Germans had forcefully sent to Germany as laborers. The camps were very well organized: the administration, the police, varied institutions and schools were all in the hands of the DP, while representatives of the UNRRA or the IRO acted in supervisory capacity and provided food, bedding, sports uniforms, and so on. Each large room was occupied by a few families, divided by army blankets. The community kitchen provided breakfast, lunch, and dinner. Students received additional vitamins, and little children most likely got additional nutrients.

From time to time the Americans held the

so-called “screenings” when we had to provide our life histories again and present our documents. We were vaccinated against typhoid fever.

As mentioned, the camps were established in June of 1945 and by September there were already functioning preschools, grade schools, and “Gymnasiums,” varied instructional facilities, and medical clinics. In October, the Scouting Organization *Plast* was formed and the following month another youth organization, SUMA, was established.

Among the DPs there were many athletes, and they made sure that good athletic fields were built in all camps. They also made sure that there were “club rooms” where we could play table tennis—a very popular game in those days. They also obtained sports uniforms and equipment from the UNRRA. *Chornohora* was a soccer team in our camp, and among its favorites were Slawko Shmigel, Lutak, and others. Teams from Munich, Berchtesgaden, and other camps came to play. There were also track and field competitions. Once we even housed a finalist ping pong competition which lasted a few days.

People used many methods to ignore their inner thoughts like “what’s next” or “what’s happening with my family at home.” They had left families, sometimes even infants, because they had thought that they would return quickly. But life went on...

In the Gymnasium, we had wonderful teachers who were professors from universities in Ukraine and Czechoslovakia. There were no printed books so the professors dictated lessons, which we wrote down and studied. Notebooks were of terrible quality and there were no ballpoints—real pens were used and as a result our notebooks were often full of ink stains.

The famous Blavackyj Theater from L’viv was housed in our camp and in it our UNWLA member Nadia Sawchenko, then Jaroshenko, took her first artistic “steps.” Although camp surroundings were quite primitive, this theater group produced great shows by Ukrainian, British, and French producers. For instance, back during the war the French existentialist Jean Anouilh had written *Antigone* based on Sophocles, and Genia Vasylkiwska translated it into Ukrainian. The Blavackyj Theater presented it in the camps with the main roles played by actresses Liza Shasharivska and Vira Levytska. The action took place at the time when Germany occupied France and the audience re-lived these events on the stage with pain. Yet when another theater group, that of Joseph Hirniak from British zone, visited us and put on a humoresque, *The Travels of Mamaj in a Barrell around the World*, all of the audience, especially young crowd, were enraptured and mimicked the paparazzi. The girls

fell in love and wrote letters to the actors.

One of the girls from the Gymnasium actually married an actor from the group.

The cultural life in the camps was on a high level—writers and poets created masterpieces, historians and politicians wrote historical and political treatises, and only painters had a hard time because it was not easy to obtain paints. However, even they painted beautiful *iconostasy* in churches, icons, and prepared holiday cards.

Frequently British and American (and possibly German) films were shown in the theater hall. Popular actors were Stuart Granger and James Mason. In the same venue there were dances, and once even a masquerade ball. Popular then were the swing, foxtrot, tango, waltz, and polka. In the sewing workshop the women were embroidering laced tablecloths, blouses from parachute fabric, and they made shoulder bags from hard cartons and finished with fabrics from blankets decorated with lovely embroidery. Behind the buildings some planted vegetable gardens.

There were many children and adolescents in the camps. As I now watch television and see tents and many unfortunate refugees from Syria or Iraq, I think how smart the leaders from the UNRRA, the IRO and our camp activists were, spending a great amount of time and effort on the youth.

One might think that life in DP camps was wonderful. It was not wonderful, especially for those with small children, or those who had lost loved ones during the war. However, everything was done so that children were raised in a healthy environment—to prevent them from becoming depressed, to protect them from immorality and criminal activity, and to provide them with an education.

What was happening in Ukraine at this time? The Soviet leadership took vengeance upon and doled out severe “punishment” on the population. The ones most affected were those who worked in local administrations during the German occupation and those whose relatives were part of the UPA or the Ukrainian Division of the German army. Thousands of the latter were transported forcibly to the Siberia or Kazakhstan. More fighting was raging in the forests and in Western Ukraine between the UPA and the Soviets, Germans, and Poles.

It is for these reasons that there were not many complaints heard in the DP camps. Our lives in the camps were by far better than the existence in Ukraine or the Siberia. It could have been different.

Oleksandra Juzeniw,
Branch 83 member

My Friend Theresa Solowij Caryk

by Norma Zabriskie Heaton

Theresa Solowij Caryk and Norma Zabriskie Heaton with Dr. Marshall Nirenberg in the laboratory at the National Institutes of Health, circa 1964.

I first met Theresa Solowij Caryk in July of 1963 when I joined the laboratory of Dr. Marshall Nirenberg at the National Institutes of Health in Bethesda, Maryland. Theresa had joined the lab six months earlier. We shared a small single lab module and worked literally side by side, elbow to elbow for many years. From the very beginning, it was an absolute pleasure to work with Theresa. Her energy and good nature made for a very harmonious and congenial relationship. She tried to teach me Ukrainian, but my flair for languages is minimal and the only phrase I remember is “duzhe dobre.” Our laboratory was deciphering the genetic code and the pace was very intense. Too often another lab member would “borrow” a key reagent and when we went to use it we would find it missing. Theresa solved this problem by labeling the bottle in Ukrainian and it never went missing again. Her tortes were famous and a very special treat and we all looked forward to the special occasions when she would bring one into the lab.

By 1965, Dr. Marshall Nirenberg’s laboratory had deciphered all the letters of the genetic code and in 1968 he was awarded the Nobel Prize for this work. At a Cosmos Club reception in November of 2009 we were both presented with medals created by Dr. Nirenberg: “For Contributions to

Deciphering the Genetic Code or the Mechanism of Protein Synthesis”. Dr. Nirenberg died in January of 2010 and my handwritten genetic code charts and all research notebooks and data were donated to the National Library of Medicine. I asked Theresa to join me in looking through our old laboratory notebooks (28 in all) and we were able to identify the original experiments which deciphered the letters of the genetic code.

Mrs. Caryk and

Mrs. Heaton with their old research notebooks at the National Library of Medicine in 2012.

We both attended The New York Academy of Sciences symposium “50 Years of the Genetic Code” in New York City in July of 2014 and the March 2015 ceremony at the National Library of Medicine when Dr. Nirenberg’s widow, Dr. Myrna Weissmann, donated his Nobel prize medal to the Library.

Theresa is a remarkable woman. She held down a full-time job for 32 years, raised three children and found time to create beautiful examples of Ukrainian needlework. She has always been very active in various social organizations. She told me she is presently President of UNWLA Branch 78 and for the last 20 years has been President of the Mariyska Druzhyna at the U.N.C.S. of the Holy Family. I know her church is very important to her and she attends mass every Sunday despite living one hour away.

I am so grateful to have such a wonderful and good friend in my life. Although we have both retired, we stay in touch and get together several times a year.

WESTERN-EDUCATED UKRAINIANS SEEKING TO TRANSFORM GOVERNMENT FROM KEY POSTS

by Yuliana Romanyshyn

Since the EuroMaidan Revolution, many Ukrainians who lived in the West have dropped their well-paid jobs and returned to Ukraine, inspired to change the country with their newly acquired knowledge.

So far, they have achieved mixed success in key government roles, where they have not always been welcomed.

In March 2014, a group of the Ukrainian alumni of Western universities launched the Professional Government Initiative to help authorities overcome the economic downturn by matching educated Ukrainians with government bodies in need of professionals.

Members of the Harvard Club of Ukraine, followed by alumni from the London School of Economics, INSEAD Business School, Columbia University, University of Oxford, Cambridge, and other schools, joined the initiative. Today it unites more than 3,000 Ukrainians willing to offer their skills to the government.

Their mission is to help Ukraine achieve what the West expects of it: accelerate economic reforms, eliminate corruption, strengthen the rule of law and democracy, and promote a transparent hiring process for government positions.

To bring professionals into government, Professional Government Initiative started a website for hiring, www.proukrgov.org. Now one can upload a CV to the website's database of professionals. When a government body addresses the initiative with a list of vacancies, it gets a list of suitable candidates within 24 hours.

Professional Government Initiative already found jobs for more than 50 applicants. Its coordinator Oleg Goncharenko says that while the young Western-educated Ukrainians want to work for the state, the state doesn't always want them.

"The problem is that some people in the government are against newcomers," he says.

Sergiy Konovets got hired as deputy board chairman at state-owned energy monopolist Naftogaz in May 2014. With an MBA from Switzerland, he applied with a CV, being at "an emotional peak after the Revolution of Dignity," and was approved by the Cabinet of Ministers.

"It was done very quickly and transparently," he says. "And since then I got many ques-

tions from different people, like 'Whose interests you represent in Naftogaz.'"

Konovets said the initiative helps. "It could expand not only to the central government, but also to the regions," he says.

Working in Naftogaz for more than a year, Konovets is satisfied with his team. "It would be very difficult to change the situation without like-minded people," he says.

Konovets has not seen any new corruption schemes appear in Naftogaz while he's been working there and the new team has been trying hard to squeeze out the old ones.

"We significantly improved our transparency over the last year, and openness to the society," he says.

He won't talk about his salary, but says it is lower than in his previous job at Boston Consulting Group.

"Historically people paid for the positions in the state-owned company, like Naftogaz," he says.

"Getting into this company at the top position allowed them to steal money."

Low public salaries are an impediment to good government. "The result of not solving this problem is that I cannot hire good people in the state-owned company," he says.

Working long hours, Konovets describes his "biggest frustration" as focus turf—an individual ministry or department—rather than the greater good.

Sergiy Petukhov, a 31-year-old lawyer who graduated from the University of Cambridge, was hired as deputy minister for European integration at the Ministry of Justice on July 27.

But it took awhile. "Some people had never called back, some positions were canceled," he says.

Petukhov applied twice to become a deputy with the Ministry of Energy because of his relevant background. He was rejected twice before the ministry canceled the position. "For some reason this ministry still doesn't have the deputy minister for European integration," he says.

In his new job at the Ministry of Justice, Petukhov plans to concentrate on legal issues involving the Russian-annexed Crimea peninsula and Russian-occupied territories in Ukraine's east.

Many top government officials in Ukraine have Western degrees. Only time will tell whether these professionals will create a more effective and less corrupt state.

Andriy Pyvovarsky
Minister of Infrastructure
Fletcher School of Law and
Diplomacy

Natalie Jaresko
Minister of Finance
Harvard University

Oleksiy Pavlenko
Minister of Agrarian Policy
and Food
Nyenrode Business
University

Volodymyr Demchyslyn
Minister of Energy and Coal
Industry
University of Kansas

Alexander Kvitashvili
Minister of Health
NYU Wagner Graduate
School of Public Service

Svitlana Kolomyiets
Deputy Ecology Minister
Harvard University

Sergiy Konovets
Deputy Board Chairman in
state-owned Naftogaz
IMD business school

Sergiy Petukhov
Deputy Minister of Justice
University of Cambridge

Volodymyr Shulmeister
First Deputy Minister of
Infrastructure
Delft University of
Technology

Yuri Vaskov
Deputy Minister of
Infrastructure
Institute of International
Business Relations

Vladyslava Rutytska
Deputy Minister of Agrarian
Policy and Food
Edinburgh Business School

Mykola Movchan
Deputy Minister of Youth
and Sports
Danube University Krems

Igor Pereginets
Deputy Minister of Health
San Jose State University

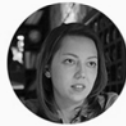
Oksana Markarova
Deputy Minister of Finance
Indiana University
Bloomington

Artem Shevalov
Deputy Minister of Finance
London Business School

Olena Tregub
Department Head, Ministry
of Economic Development
Fletcher School of Law and
Diplomacy

Olena Shkrum
Lawmaker from
Batkivshchyna party
University of Cambridge

Oleksiy Riabchyn
Lawmaker from
Batkivshchyna party
University of Sussex

**Nataliya Katscher-
Buchkovska**
Lawmaker from the
People's Front party party
University College London

Olga Bielkova
Lawmaker from Petro
Poroshenko Bloc
Harvard University

Dan Pasko
Advisor to the Prime
Minister at the Cabinet of
Ministers
Harvard University

Sasha Borovik
Advisor to the Head of
Odessa Regional State
Administration
Harvard University

“The biggest problem now is that Ukraine doesn’t recognize any legal documents issued in Crimea, like birth and death certificates,” he says.

Petukhov doesn’t think that Western-educated Ukrainians are necessarily better professionals, but have valuable experience. “Probably, the European education is more valuable right now since we are integrating into Europe,” he says.

Petukhov still doesn’t know his salary, but expects it to be low and plans to live on savings.

Olena Tregub, who works in the Ministry of Economic Development and Trade, says her money is running out after six months on the job.

Tregub, a graduate of Fletcher School of Law and Diplomacy in the U.S. and Central European University in Hungary, dropped her own consulting company in the U.S. to work for the Ukrainian government. She also has contributed

to the Kyiv Post on occasion.

In the ministry, she gets Hr 12,000 a month. She says her savings will be enough for six more months. “To be able to have this kind of job, you already need to be a financially independent person,” she says.

In the ministry she leads a department involved with international funding and technical assistance from abroad.

“When American diplomats are here and they hear that I’m from the Fletcher School, they immediately have some level of respect because they graduated from this school themselves,” Tregub says.

While Tregub works with programs involving millions of dollars in donor aid, her department lacks the money for basics. She had to pay for two Wi-Fi routers to get Internet service, for example.

*Reprinted with permission from the Kyiv Post (8/13/2015).
Yuliana Romanushyn is the Kyiv Post’s staff writer.*

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу “Наше Життя”: unwlaourlife@gmail.com

ПЛЕКАЄМО УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ

Містечко Віт-Рідж (Weat Ridge) притулилося до схилів Колорадських гір. Сама назва його вказує на хліборобське походження містечка. Хто-зна, може таку назву дали наші емігранти, котрі, шукаючи кращої долі, забрели до гористого Колорадо, і тут знайшли урожайну землю, придатну для вирощування зернових культур? Чому так багато могилок з українськими прізвищами на старому цвинтарі?

Бувальці кажуть, що тут була також церквочка, споруджена зусиллями українських емігрантів, але з браку священників попала в руки московських попів, а нащадки працьовитих хліборобів розпилились в американському котлі емігрантів з цілого світу.

Коли автор цього допису переїхала до Колорадо, було ще двоє стареньких мирян, що належали до нашої милої церковці Переображення Господа Нашого Ісуса Христа, купленої та перебудованої воєнними біженцями. Першим священником та засновником парафії був св.п. отець д-р Дмитро Блажейовський. Тоді почалося зростання релігійних, громадських, політичних, культурних організацій, в першу чергу засновано школу. Були танцювальні гуртки, молодіжні організації Пласт і СУМ, релігійні гуртки молоді, що брали активну участь в житті церкви та громади. На цьому малому клаптику землі існувало українське середовище, де ми почувалися неначе вдома, зайняті своїми щоденними справами, не забуваючи при цьому про страшну долю України у жахливій Другій світовій війні.

В часи розквіту нашої громади переїхала сюди родина Фіглюсів з Бафало, Н.Й. Голова родини народжений у Косові, в зелених Карпатах, тому завжди манили його гори. Подружжя мало двох, тепер вже дорослих, дітей.

Мама, Марія Фіглюс та доня Одарка відомі як мисткині у перетворюванні звичайних яєць на декоративні прекрасні Великодні оздоби – писанки. Слава про їхнє мистецьке захоплення дуже швидко розійшлася по малому містечку Віт Рідж. Вони стали «амбасадорами» українського мистецтва. Маму і доню почали запрошувати на лекції писання писанок та на практичні навчання. Через деякий час п.Марія та Одарка здобули собі призначення у Колорадо *Counsellor of the Arts*. І навіть одного разу їм призначили невеликий грант на продовження їхніх мистецьких зянь.

Слід відзначити, що пані Марія Фіглюс є активною членкою 38-го Відділу СУА в Денвері, Колорадо.

Кілька років тому управа міста спорудила майже в центрі дуже гарний будинок в гірському стилі для жителів містечка та туристів, як культурно-спортивний осередок. Розташований на великій площі, засадженій гірськими видами дерев, кущів та різнобарвних квітників. Для вигоди відвідувачів гарно продумані стежечки, лавочки для відпочинку. Там же велика площа для автомобілів. Поруч біжить невеликий потічок з декоративним мостиком, що додає краси. На фоні гірських краєвидів будинок виглядає дуже привабливо.

На прохання управи будинку у Віт-Рідж в цьому році вже третій рік посіпіль відкрилася виставка мистецьких скарбів України родини Фіглюсів. Кожного разу у вітринах рекреаційного будинку появляються нові експонати різновидних виробів українського народного мистецтва різного призначення та грошової вартости, і всі – неповторні.

За свою дуже важливу і тяжку працю родина не вимагає зарплати. Від часу поселення у Віт-Рідж, ще до відновлення української державности, вони використовували нагоду познайомити відвідувачів, мешканців Колорадо, з майже невідомою на ті часи культурою, мистецтвом, історією України.

Виставка 2015 р. децю відрізнялася від попередніх, бо вражала відвідувачів новими експонатами. Наприклад, свічники, на відміну від вже виставлених, відрізнялися способом інкрустації, породою дерев та уявою їх творців. На стінці першої вітрини висить опис процесу інкрустованої роботи, виготовлений Ігорем Фіглюсом та поради для бажаючих навчитись цього непростого мистецького ремесла. На свічниках виструнчилися свічки, ніби продовження їх краси і форми. Кубочки двобарвного стоячка, в яких вкладені свічки, прикрашені дзвіночками. Хрест значно ясніший, зроблений з іншої породи дерева.

Біля свічника гордо величається велика скляна ваза, наповнена орнаментами різної величини. Писанки опоясують кругленьку бабку, вкриту біленькою склицею.

На другій полиці – вишиваний дивопояс, справжнє художнє виявлення людської уяви. Він ніби поспіхом кинутий на полицю, підкреслюючи свою красу і диво уяви свого творця. Він міг би прикрасити найдорожчу

Експонати виставки українського мистецтва 2015 року.

Народний стрій дівчини з Городенківщини.

сукню нашої першої леді України Марини Порошенко, хоча вона вдягається дуже скромно. Ніби продовження торочок пояса, поруч красуються два разки декоративних різнобарвних нашійників. Тут же – хатинка-касетка, прикрашена соломкою. Як твердить Марійка, дивлячись на цю диво-касетку, ніяк не можеш зрозуміти, як вона зроблена. Може так, як на Поділлі ліпили стіни, змішуючи соломку з глиною. Такі хатки були дуже теплими, але легко запальними.

На останній полиці, внизу, картина роботи нашої Марійки з пейзажем Карпат – гора Говерла з двома гуцульцями у барвистих строях. Голівки вкриті маленькими крисанями, на полонинській галявині розстелена біля колиби вишивана скатертину, на якій красується великий гриб, яким родина готується пригоститися.

Перша полицка другої вітрини вразила мене своєю новизною привезених експонатів з України. Дивує незвичайний металевий чайник та дві чашечки, нерозривно з'єднані з ним. Поруч – висока голуба ваза-кльош. Підстава округла, а чим вище вгору, вона розширюється фалдами для свіжо зрізаних квітів. А в Марійки їх багато. У вазі відбивається світло так, що неможливо розгадати, чи то вона розмальована, чи світлові промені міняють кольори вази. Близько вази розташувалися гончарні близнюки, випалені у формі.

На другій полиці альбоми творчості покійного художника Хомича, привезені з

України.

Нижня полицка вкрита бордовим велюром, витончено пофалдованим, на якій зі смаком покладена кругла інкрустована касетка, якої в нас ще не було. А в її товаристві красуються три разки герданів, що можуть стати прикрасою наймодерніших жінок. Та ще в цьому вишуканому товаристві милують око чудові писанки різної величини.

Перша полицка третьої вітрини красується статуетками двох гірських цапків, виліплених з голубої глини. Їх голови між трохи закрученими рогами вкривають гуцульські крисані. Збоку примостилася невеличка розмальована шкатулка.

Друга полицка – ще одна нова несподіванка, що демонструє експонати славних Петриківських розписів. Вдивляючись в них, не можеш надивуватися обдарованості нашого народу. Пригадую, що в моєї підопічній сирітці в Броварах була дуже гарно розмальована піч, бо кожна господиня намагалася прикрасити своє житло, в якому піч була чи не найголовнішим предметом. Мабуть, петриківські розписи, започатковані берегинями, закоханими в красу, до найвищого ступеня досконалості довели петриківські майстри. З Божою поміччю тепер відроджуються в Україні всі види творінь мистецтва. А скільки нашого люду загинуло за роки московсько-комуністичного поневолення, забравши у відомі та невідомі могили свій талант. Тут же висить докладний опис стилю та сюжету експонатів

петриківських розписів.

Остання полицка внизу це – вишивані подушечки різних стибів та барв з різних куточків нашої розлогої Батьківщини. Вишиті золотими руками нашої мисткині Марійки Фіглюс. До подушечок туляться у гранчастій вазі писанки, розмальовані барвами та орнаментом подушечок.

На останній вітрині виставки 2015 р. – одяг дівчини з околиць Городенківщини, виготовлений в минулому ручним способом. Поруч на вишиваній скатертині стоїть висока різьблена ваза для квітів. Біля ніг дівчини стоїть закритий кубочок, накривка якого прикрашена дзвіночками. Ваза наповнена колосками пшениці, як нагадування про Голодомор-Геноцид українського народу, організованим Сталіном та його поплічниками з метою знищення українського селянства як етносу нації і носія її ідей. Світ про це знав, але мовчав. В наші дні смертельною небезпекою існуванню не тільки українців, які ведуть війну за свою свободу проти московської агресії, а й населенню всього світу нависла загроза, ім'я якої – Росія на чолі з психопатом Путіним.

На стінці – найважливіші відомості про нашу Україну, її державний герб, що в давнину ще був зображений на монетах нашого Хрестителя князя Володимира Великого. Наш прапор, зверху – блакитний, внизу – золотий, як наше небо та неозорі пшеничні лани і золоте сонце на синьому небі.

На цій надзвичайно багатій українським мистецтвом виставці побувало багато відвідувачів, що були в захопленні від побачених творів українського народного мистецтва та їх авторів.

Управа Дому та її члени склали письмову подяку всій родині Фіглюсів, яка вкладає так багато праці в культурне життя Колорадо. Особлива подяка союзниці Марії Фіглюс за її великий мистецький хист та ширення відомостей про прекрасне українське народне мистецтво, історію та культуру України, безнастанно нищену жорстокими методами нашого північного сусіда, нищення людей, що ту культуру творили. Їй належить велика подяка від української діаспори Колорадо.

Щастя вам, Боже, в наступні роки!

Олена Стельмах Морозевич.

НАШ ЛЕЛЕКА

Спогад

Батько Мирося вчителював в Польщі й кожного літа під час вакацій привозив його до бабусі та дідуся, щоб хоч трохи хлопчик був з ріднею та своїми людьми. Така то була доля багатьох наших вчителів, бо польська влада часто не допускала українців до праці в рідних школах.

Але одного літа у Мирося сталися певні зміни. Батько привіз його на постійний побут з наміром навчання у рідній школі, директором якої був мій батько, а мати – вчителькою. Ми швидко стали приятелями-однодумцями, любили природу – все, що ходило, літало, чи повзало було для нас цікавим.

Якось одного дня ми задумали запровадити в господарстві пасіку, і то не таку собі звичайну, бджолину, а набагато цікавішу – джмелину та осину. Змайстрували вулики, наловили «мешканців». Все було б гаразд, якби одного дня не скоїлася несподівана пригода. Ми з Миросем якраз заходилися коло нашої господарки, як з кущів малини вискочив сусідський переполоханий котяра, а за ним наш вірний пес Гектор. В сумному наслідку з перекиненого ним вулика вилетіли оси та джмелі, добре нас покусали і розлетілись. А з ними пропала і наша мрія про «незвичайну» пасіку.

Закінчилось безжурне літо, розпочалась наука в школі. Мирось, що був молодшим від мене, і я пішли до різних кляс, але приязнь між нами залишалася, то часто зустрічались після науки. Одного разу вже досить холодного вересневого дня, мандруючи сіножатями вздовж нашої річки Підолі (в Підгайчиках біля Львова), ми побачили самотнього лелеку, який спробував підлетіти, але зробити цього не зміг. Ми зрозуміли, що з ним трапилася біда. По довгій біганині ми спіймали його і знайшли в нього зламане крило, тому бідака не зміг відлетіти зі своїми побратимами у вирій, у теплі краї.

Принесли його додів і вдвійку почали «направляти» зламане крило, яке прикріпили до дощечки. А тому, що ми обоє відчували велику любов до немічної істоти, то нам вдалося лелеку вилікувати. В stodолі збудували велику клітку, ловили жаб і малих рибок, а як прийшли морози і

сніги, варили йому бараболу в лущині, мочили в теплій воді сухий хліб, годуючи та доглядаючи свого «пацієнта».

Під весну лелека почав виходити на подвір'я, бігаючи за нами. Але коли сонечко почало добре пригрівати, ми вирішили, що час його вивести на сіножать, бо почули десь за хмарами далекий лелечий клекіт. Серед свіжо-зелених трав гордо стояв наш друг – лелека, легенько помахував широкими здоровими крилами і дивився, як навкруг нього злітались побратими, вітаючи його своїм привітним клекотінням.

... Знову прийшла осінь, а на нашій сіножаті на цей раз не залишилося ні одного лелеки.

А спогади з юності завжди повертаються...

Любомира Гайовська Бойко.

*Ця розповідь в пам'ять мого любого і
незабутнього мужа і друга св.п. Ореста Бойка
та його щирого приятеля,
св.п. д-ра Мирослава Грецишина.*

ВИБІР – ЖИТИ

Відпочивали ми влітку на березі озера. В шатрах, без жодної комунікації (телефонів, телебачення, радіо). Дні були чудові, вечори спокійні. Після вечері збиралися біля вогнища, кожен зі своїм солодким цукром на виструганій з дерева паличці і під теплий відблиск вогню, котрий лагідно торкався наших облич, всі заспокоювалися, занурившись у власні думки.

Наші щоденні вечірні щирі розмови були не просто розмовами, а роздумами. Невимушені питання, що задавалися мною, відповідали за чергою. Нас двоє були дорослими, інші – діти-підлітки. В один зоряно-спокійний вечір я запитала у всіх, про що кожен з них запитав би у Бога, коли б йому випала нагода Його побачити? Після короткої мовчанки майже всі хотіли б дізнатися, як перша людина з'явилася в цьому світі і чи можна було б побачити, як створювався світ? І тільки один підліток запитав, чи ми, людство, не є мертві тепер? Після цього питання всі немов застигли з солодким цукром в устах. Адже, ми, знаючи «Вірую», віруємо і чекаємо життя вічного.

Після гарного таборового відпочинку, повернувшись додому, до буднів життя з їх щоденними турботами та особистими проблемами, в мене не виходило з голови оте запитання хлопця-підлітка, яке наводило на думку про те, що немає більшої проблеми серед людства, ніж хвороби, що ведуть до смерті. Ці думки спонукали мене написати вірш, присвятивши його жінці, союзниці, надзвичайній

Людині, якій лікарі поставили діагноз – рак. Прийняла опромінення... Не хотілось жити. Але віра, віра в Бога, у життя вічне допомогло їй зробити вибір. Вибір – жити!

*Чи жива я тепер –
Не знаю...
Чи це – рай на Землі –
Не знаю...
Якщо мертва тепер –
То знаю...
Мертвою бути тепер –
Вибираю!*

*Мертва тоді, коханий, коли можу тебе я –
Обняти...
Тепло і ласку від тебе –
Прийняти...
Коли буду жива, то –
Не знаю...
Чи почую ніжні слова твої:
– Кохаю...*

*Ти даруєш квіти мені, бо
Знаєш...
Адже думки мої ти
Читаєш...
Що живу з тобою в раю –
Це я знаю...
Бо кращого тебе в цілому світі –
Немає...*

*Ірина Легун,
членка 125-го Відділу СУА.*

НОВІ КНИЖКИ

Кривоший, Олександр.

*Жінки в історії
козацького Запорозжя:
постаті, події,
документи, свідчення.*
Запоріжжя: "Просвіта",
2015. - 144 с.

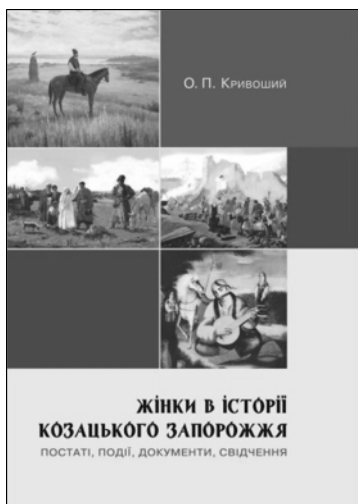
Цей навчально-методичний посібник для учнів загальноосвітніх навчальних закладів, військових ліцеїв, ліцеїв з посиленою військово-фізичною підготовкою склав Олександр Кривоший, викладач історії Запорізького колегіуму «Елінт», відомий історик, президент української асоціації дослідників жіночої повсякденності і психології воєнної епохи, кандидат історичних наук, автор факультативного навчального курсу для 8 класу школи «Жінка в історії козацького Запорозжя».

Зі слів О. Кривошого, демократичне оновлення сучасної освіти в Україні неможливе без урахування принципів гендерної рівності. «Уявіть, в підручнику історії за 8 клас немає жодної постаті жінки. Немає повсякденного життя – лише війни та гетьмани. Але всі гетьмани були одружені», – наголосив Олександр Кривоший.

О. Кривоший зізнався, що бере участь у написанні нового підручника історії України для школярів. У ньому історія буде виглядати як цікава розповідь про життя не лише чоловіків, але й жінок, а головне – дітей. Адже історію вивчають діти, тому найбільше їх може зацікавити, як жили їхні однолітки багато років тому.

Крім того, Олександр Кривоший наполегливо працює над проектом **"Дослідники історії жінок України. Доробки і долі"**. Вчений розробив план проекту та підготував перелік постатей дослідників історії жінок України. Нічого подібного ні в Україні, ні за її межами ще жодного разу не було. Доволі, таки, цікаво.

О. Кривоший публікує свої окремі праці про жінок Козацької доби в журналі «Наше Життя», за що ми йому щиро вдячні. Останньо підготував до друку розповідь про Наталю Мірзу-Авакянц та її науково-творчий доробок у галузі історії жінок України раннього Нового часу. Є унікальні, навіть для

О. Кривоший передає примірник журналу «Наше Життя» до Запорізької обласної універсальної наукової бібліотеки.

О. Кривоший і переможці шкільного конкурсу есеїв на тему: "Яким був внесок жінок у становлення запорозьких козацьких традицій в Україні XVI-XVIII ст.?" з журналом «Наше Життя».

України, світлини. Незабаром ця стаття з'явиться на сторінках нашого часопису.

До речі – Запорізька обласна універсальна наукова бібліотека поповнилась примірником журналу "Наше Життя" – пресового органу Союзу Українок Америки. У вищезгаданому виданні опубліковано статтю Олександра Кривошого "Мальви за порогами: Олена Апанович і її внесок в історію жінок козацького Запорозжя" (див.: Кривоший О. Мальви за порогами: Олена Апанович і її внесок в історію жінок козацького Запорозжя / О. Кривоший // Наше Життя (Нью Йорк). - 2014 - №9. - С. 4-5. Ознайомитись з публікацією можна на сайтах часопису "Наше Життя" та Запорізької обласної універсальної наукової бібліотеки - zounb.zp.ua/node/3580

Лідія Служ.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ПОВІДОМЛЯЄМО, що в Україні та в європейських країнах навчальний рік 2015-2016 почався у вересні. У Бразилії він добігає до кінця. Незадовго спонсори отримають повідомлення із Стипендійного бюро США про статус їхніх стипендіатів. Багато стипендіатів під нашою опікою продовжуватимуть навчання, інші повідомлять про закінчення студій. Згодом одержані дані перешлемо їхнім опікунам.

З огляду на воєнний та неспокійний час в Україні передбачаємо значно більше нових прохань – аплікацій. Звертаємося до відділів та поодиноких членок США приєднати добродіїв – нових опікунів, або провести збірки, щоби ми могли їх забезпечити стипендіями.

За референтку стипендій США Марію Полянську
Анна Кравчук, Почесна голова США, член комісії стипендій США.

До нас пишуть...

Ми одержуємо багато листів. Стипендіяти також зобов'язані листуватися зі своїми опікунами – спонсорами.

Вельмишановна пані Маріє!

Щиро дякую Вам за Ваш Союз, за допомогу та підтримку. Дякую, що піклуєтесь про мене. Я закінчила перший курс медичного коледжу. Вчитись дуже цікаво. Враховуючи те, що в нашій країні війна, нам ввели новий предмет – першу медичну допомогу. На випадок, якщо на війну потрібні будуть медичні працівники, ми зможемо допомогти. Я отримала свідоцтво. Тепер при нагоді вже зможу допомогти потерпілим. То ж чекаю другого курсу. Ще раз хочу Вам подякувати.

*З любов'ю та повагою, Валя.
м. Канів, Черкаська обл., Україна.*

ПОДЯКА

Сердечне спасибі подружжю Володимирі та Стефанові Сливоцьким за довголітню підтримку Стипендійної Акції США. Ви відкрили двері та забезпечили краще майбутнє сотням українських молодих студентів спершу у Бразилії та Аргентині, а від 1989 року також в Україні та інших країнах української діаспори. Нехай Всевишній Вас благословить за велике розуміння важливості освіти та благодійність.

Із правдивою пошаною,
Марія Полянська, референтка стипендій та
усі членки комісії стипендій США.

**Запрошуємо загостити до нас за домовленням по телефону 732-441-9530,
будь ласка залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net**

IN MEMORIUM

In Memory of **Mrs. Margaret C. Zakanycz**, mother of Dr. Margaret Zakanycz Putykewycz, a long time member of UNWLA Branch 98, I hereby donate \$25.00 through UNWLA Branch 98.

May She rest in Eternal Peace.

Victoria Mischenko.

In lieu of flowers and in memory of **Mrs. Margaret C. Zakanycz** we donate \$100.00 through UNWLA Branch 98. Our sincere sympathy to Dr. Margaret Zakanycz Putukewycz and family.

Anna, Bernard and Myron Krawczuk.

З РІЗНИХ НАГОД

Вітаю Б. Кравчука з нагоди уродин та пересилаю даток в сумі 100 дол. на навчання сиротам в Україні через 83-ий Відділ СУА. Із побажаннями всього найкращого та Многая Літа!

Ліда Черник, Почесна членка СУА.

In honor of Bernard W. Krawczuk's 80th Birthday, please accept my donation of \$80.00 (through UNWLA Branch 98) for the support and needs of the UNWLA Scholarship Program. With best wishes and Happy Birthday - Многих Літ!

Luba Bilowchtchuk.

ПОЖЕРТВИ від 1 СЕРПНЯ до 15 ВЕРЕСНЯ 2015 р.

10,000 дол. – Стефан та Володимира Сливозькі;
по 450 дол. – Elisabeth Barna (98), Андрій і Христина Козак (86);
по 330 дол. – Alex and Irene Khowaylo (62), Helena Schultz (38);
200 дол. – Мирон Б. Кравчук (98);
150 дол. – Петро Т. Волошук;
42 дол. – Рената Бігун (28);
20 дол. – Ольга Коваль (24).

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.

WAR VICTIMS FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

In memory of **Lily Petraszczak**, member of Branch 23, collected by UNWLA Detroit Regional Council:

- \$100 Christine & Peter Fylonenko; Yara & Vera Zubalskyj.
- \$50 Vera Andrushkiw; Marta Kwitkowsky; Taras Lisowsky; Roman & Julianna Maziak; Marta & A.R Tatarsky; Roman & Zirka Zubar
- \$40 Nadia Purnell
- \$30 Lydia Jachnysky; Irene & Andrij Petrina
- \$25 Wolodymyr & Ann Czubytyj; Roma Dyhdalo; Bohdan & Donna Fedorak; Bohdan & Sophie Koshiw; Alex & Irene Maritzczak; Tamara Slywynsky; Lydia Taraschuk.
- \$325 UNWLA Branch 38 in Colorado.
- \$200 UNWLA Branch 54 in Wilmington, DE.

В пам'ять **бл.п. Оксани Бабюк**, зложили по 100 дол. через 86-ий відділ СУА в Ньюарку, Н. Дж.:

Таня і Мирон Бабюк, Ліда і Мирон Гарванко, Анна і Роман Мац.

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Мирослава Ломаги**, через 106-ий відділ СУА в Гартфордї, складають:

- 150 дол. Марта Ломага
- 100 дол. Іван Дитюк
- 50 дол. Мирослава Кузьо; Ірена Остапюк; Меланія Кузьма.
- 30 дол. Валентина Чудовська
- 25 дол. Євген і Стефанія Сиротюк.
- 20 дол. Таня Осадца.
- \$100 In memory of **Miroslaw Joseph Lomaga**.

Maria Zarysky

Ліна Костенко

КРИЛА

А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.

Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.

В цьому, напевно, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?

Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.

У кого - з вірності у коханні.
У кого - з вічного поривання.

У кого - з щирості до роботи.
У кого - з щедрості на турботи.

У кого - з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.

Людина нібито не літає...
А крила має. А крила має!

ЧЕРВЕНЬ 2015

ФОНДИ

На меморіальний фонд ім. **Теодора і Анни Байко та Миколи і Марії Стисловирів** складаю 3,000 дол. Оксана Байко

В пам'ять бл. п. Володимира Слижа на тривалий фонд ім. Володимира і Богданни Слиж складають: **по 100 дол.** – Алекс і Лідія П'ясецькі, Оленка Червоняк і д-р Ігор Терлецький, **по 50 дол.** – Марія Шуст, Євген і Уляна Дмитренко, **30 дол.** – Марія Лещишин.

ДАТКИ

7,300 дол. – IBM International Foundation matching Oksana Bajko

1,500 дол. – IBM International Foundation matching Myron and Marianna Zajac

1,000 дол. – Марія Томоруг

500 дол. – Віра Левицька

250 дол. – Роман і Катерина Воробець

125 дол. – Jeffries LLC matching Harold Malone

100 дол. – IBM Matching Grants Program matching John G. Terela

90 дол. – Богдан Лукашевський

75 дол. – Юрій і Оксана Бачинська Тарасюк

по 60 дол. – Ігор і Ірина Єдлицькі, д-р Альберт і Оксана Кіпа, Нестор і Аніса Шуст

51.00 дол. – Стефанія Семущак

по 50 дол. – IBM Matching Grants Program matching Dr. Arcadia Kocybala, IBM Matching Grants Program matching Peter J. Sawicky, Марія Ярема Остапа, Марія Бродило, д-р Ірена Рогуцька, Анна Заброцька

40 дол. – Ліза Басараб

по 30 дол. – Юрій і Христина Балинські, Дарія Рекуча

по 25 дол. – Юрій Терлецький, Аня Аллара

23.10 дол. – Merck Foundation matching Andrew Tershakovec

по 20 дол. – Всеволод Саленко, Walter Czepizak, Христина Саміленко

15 дол. – Дарія Яросевич

по 10 дол. – Гелена Дуда, Меланія Кузьма, Olga Maryschuk-Kandel, Софія Скрипик

7 дол. – Андрій Хоменко

5 дол. – Lori Wargacki

З НАГОДИ

Із днем уродин **Ольги Зарицької** бажаємо добра, здоров'я та многих і благих літ! Пересилаємо **100 дол.** проф. Ярослав і Алла Лешки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У світлу пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаємо 100 дол. д-р Володимир і Анна Рак

У світлу пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаємо 100 дол. Володимир і Катерина Воловодюк

Замість квітів у світлу пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаю 50 дол. Олександра Юзенів

У світлу пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаю 50 дол. Марія Томоруг

У світлу пам'ять **бл. п. Надії Заліпської** складають: **250 дол.** Андрій і Христина Филипович, **по 100 дол.** Андрій і Ірина Теленко, Юрій і Катря Коваль, **по 50 дол.** Ігор і Оленка Заяць, Маріянна і Вікторія Вакуловські, Зореслава Мишко, Богдан і Христина Кульчицькі, Юрій Щука, Анна Венгренюк, **по 40 дол.** Андрій і Христина Стусик, Віра і Дана Тодорів

У світлу пам'ять моєї тети **бл. п. Євгенії Вацик** (колишня членка 1-го Відділу СУА) складаю **300 дол.** Марта Бурачок (83 відділ СУА)

У пам'ять **св. п. Тамари Панкевич** складаємо 100 дол. Зенон і Веслава Куровицькі

У пам'ять **св. п. Дарії Костів** складаємо. **100 дол.** – Ольга Грицак, **по 50 дол.** Христина Фединська, "Нухо" Грицак, Рута Ріпецька

У пам'ять **св. п. Ірини Каратницької** складаю **100 дол.** Текля Гусяк

У пам'ять **св. п. Ірени Зинюк**, яка відійшла 12 березня 2015 р. складаю **50 дол.** Ольга Івашків

У світлу пам'ять **бл. п. Аріядна Лапичак-Бах** складаємо: **по 250 дол.** – Юрій і Клара Чопівські, родина Бах-Турик, **200 дол.** – Denise Ramouter, Myron Shek, Joshua Shek

У світлу пам'ять **бл. п. Аріядна Лапичак-Бах** складаємо 200 дол. Борис і Арета Коваль-Верн

У пам'ять **св. п. Ольги Чупак** складаємо: **по 100 дол.** – Богдан і Марія Тимець, Ігор і Олена Сохан, д-р Олег Лев Сохан, Мирон і Ольга Гнатейко, Мирослава Баловська, Мирон і Люба Чолган, Уляна Дячук, Богдан і Уляна Кобзар, **30 дол.** – Ольга Гаванюк

У пам'ять **св. п. Люби Іванчук** складаємо **100 дол.** Ярослав і Люба Федун

У пам'ять **св.п. Лідії К.Стасюк** складаю **100 дол.**
Меланія Банах

ЛИПЕНЬ 2015 р.

ФОНДИ

На тривалий фонд **ім. Івана та Ярослави Лучечко** складаю **500 дол.**
Іван І. Лучечко

На тривалий фонд ім. **Ярослава і Надії Бігун** складю **300 дол.**
Богданна Бігун

В пам'ять **бл. п. Ярослава Червоняка** на меморіальний фонд ім. Ярослава Червоняка складаю **500 дол.**
Катря Червоняк

ДАТКИ

6,000 дол. – Renaissance Charitable Foundation Inc. (Vera M. Trojan and Mark P Carthy)

2,000 дол. – Яра Ріпецька Вон Гелбіг

1,000 дол. – Ярослава П. Рубель

850 дол. – Богдан і Аннетта Савицькі

500 дол. – Катря Червоняк

450 дол. – Charles Stewart Mott Foundation matching Nick Deychakiwsky

по 300 дол. – Ігор і Дарія Лиссі, Оксана Мостович

по 150 дол. – Мирослава Стойко, д-р Юрій Дейчакіський, Анна Гбур, д-р Христина П. Кузьмович

по 100 дол. – Дарія Дикій, д-р Дмитро Фаріон, Володимир і Ірина Пилишенко, Андрій Левін, Іва Лізікевич, Гелена О. Павленко, Наталія З. Річчі, Johnson and Johnson matching Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович, Михайло Мельник, Романа Даниш, Тоня Кузьменко

60 дол. – Nicholas & Germaine Milanytch

по 50 дол. – Оля Цегельська, Іванна Головата, Ольга Городецька, Bette J. Quackenbush, Віра Левицька, Александра Палієнко, Марія Савицька, Марія Слободян, Марія К. Бродило, Любомира Хома, Ольга Городецька

по 30 дол. – Анна Кіларська, Катерина Росандич, Cathy E. Zadoretzky, Ірена Тамара Гор-

динська, Оля Б. Цегельська, Марія Лавро, Марія Фізер

по 25 дол. – Софія Лонишин, Марія Василів, Kenneth E. Bandaruk, Марія З. Рудакевич

20 дол. – Ореста Ткачук

10 дол. – Волтер Чепізак, Леонід Грабовський

5 дол. – Helene DeLorenzo

З НАГОДИ

3 нагоди **50-ліття подружнього життя Зірки і Кені Галло даруємо 100 дол.**

Ліда і Орест Білоус

Союз Українок Америки – Округа Детройт пересилає сердечний привіт з нагоди **40 річного Ювілею існування Українського Музею в НІЙ** та бажає дальших блискучих успіхів у праці для добра українського народу. Многих Літ! Складаємо **1,000 дол.**

Окружна Управа СУА Детройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять моєї родини **бл. п. Коштовської** складаю 5,000 дол.
Ольга Червінська

In memory of our friend **Myron Riznyk** we are donating \$250.
David & Natalie Homesley

У 20-ту річницю смерті дорогої мами **бл. п. Ярослави Салик** складаємо 100 дол.

Марта Салик Яцушко і внучка Рома Новак з родиною

В пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаємо 100 дол.
Андрій і Таїса Рак

В пам'ять **бл. п. Ярослава Черника** складаю 30 дол.
Марта Салик Яцушко

У світлу пам'ять **бл.п. Оксани Баб'юк** складаю 50 дол.
Оксана Лобачевська

В пам'ять **бл.п. Ляристи Лисняк** складаю 50 дол.
Анна Бойчук

В пам'ять **бл.п. Ігора Геруса** складаю **25 дол.**
Богдан С. Полянський

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

Усміхнись... ☺

Звичайно, малі дівчатка люблять ляльки, а хлопчики – гарні авто. Але це лише до 15–18 років! А потім все навпаки!!!

* * *

Чоловік приходив додому з великою упаковкою цукерок і каже своїм чотирьом дітям:

– Хто завжди слухає маму, хто ніколи з нею не сперечається, хто завжди виконує все, що вона попросить, той отримує ці цукерки. Як ви вважаєте, діти, кому вони дістануться?

Діти, хором: – Тобі, тату!

MIROSLAVA TERSHAKOVEC

The Miami Ukrainian community mourns the loss of its long-standing member and leader, Miroslava Tershakovec, who went to her eternal rest on May 11, 2015. Funeral services were held May 15-17 with Stanfill Funeral Homes and Assumption of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catholic Church in Miami. Burial was at Our Lady of Mercy Catholic Cemetery in Miami.

Miroslava was born in Lviv, Ukraine, and came to the United States as a displaced person following World War II. Though she was educated as a veterinarian in Ukraine, she worked in factories, hospitals, and various other jobs to help support her family. Miroslava married her husband and moved to Miami where the late Dr. George A. Tershakovec became one of the first faculty members of the then new University of Miami School of Medicine. Dr. and Mrs. Tershakovec were pioneers in the nascent Miami Ukrainian community as well and contributed greatly to Ukrainian American community life. Miroslava dedicated her life to her family and community, raising two sons, George and Andrew, whom she nurtured and helped to become physicians. She also helped raise her grandchildren, all the while contributing to her church community at the Assumption BVM Ukrainian Catholic Church in Miami and the Miami Branch (17) of the Ukrainian National Women's League of America.

An active member of UNWLA Branch 17, Miroslava held various officer positions, which included serving as President. She taught Ukrainian language lessons and helped coordinate countless programs, lunches, and anniversaries, which supported the aims of the UNWLA. Miroslava was also active with the University Faculty Wives at the University of Miami.

Miroslava was a tireless advocate of the UNWLA, never ceasing to encourage younger members of the community to join and always thinking of the future of the organization and our branch. The Tershakovec family loss is our loss. Miroslava will be sorely missed.

Miroslava is survived by her sons George (Diana) and Andrew (Christina); granddaughters Stephanie and Alexandra; grandsons Paul and

ІРИНА РАКУШ

19-го травня 2015 р. на 94-му році життя відійшла у вічність наша дорога Союзянка Ірина Ракуш.

Народилася 9-го березня 1921 р. в Тернополі на Україні. Прибула до Америки в 1949 р. і жила в Чикаго. Ірина і її чоловік Микола на старші роки переїхали до Маямі на Флориді. Обоє активно включилися до громадського життя.

Ірина була дуже активною членкою 17-го Відділу СУА в Маямі від самого початку проживання на Флориді. Під час святкування 40-ліття відділу в 1992 р. Ірина вела програму і розповіла про історію цього відділу.

Разом з чоловіком Миколою помагала потребуючим дітям в Бразилії, Америці і на Україні. Під проводом Ірини відділ подарував дві стипендії учням в Гарвардському Університеті.

Ірина була також активною громадянкою в парафії Св. Успіння в Маямі і піддержувала український клуб, українських танцюристів і українських сеньйорів в Маямі.

Тяжко і сумно було нам праштати віддану Союзянку і приятельку, яка понад 60 років свого життя присвятила громадській праці і змістом життя якої була любов до України. Пані Ракуш у 2010-2011 роках очолювала 17-й Відділ СУА. 20 лютого 2011 року українська громада в Маямі урочисто відзначила 90-ліття з дня народження визначної союзянки Ірини Ракуш.

Світлі спогади про Неї залишаться в нас назавжди. Вічна Їй пам'ять!

*Люся Венгловська,
секретар 17-го Відділу СУА, Маямі, Фл.*

Michael; sister Lydia; niece Melanie; nephew Petro; and grand nieces and nephews.

Vichnaya Pamyat!

*Patricia S. Krysa
Corresponding Secretary
of UNWLA Branch 17 (Miami, FL)*

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ 90-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ОКРУГА ФЛІЯДЕЛЬФІА

У жовтні 1965 року з ініціативи пані Стефанії Чижович Пушкар було засновано новий молодечий відділ, який отримав щасливе число – 90. Членками-засновницями відділу стали: Наталка Даниленко, Дарія Шуст, Калина Козак, Надія Лучанко, Марійка Чижович, Леся Мацьків, Христя Лазор, Душка Слободян, Ірена Мадай, Христя Іжак, Оля Гайдук, Теофіля Мельничук. Відділ нараховував тоді двадцять членок.

Багато зусиль в організаційній ділянці відділу доклала наша перша голова Наталка Даниленко. А тому, що членки відділу були молодими матерями з дрібними діточками, то найпершим зацікавленням і напрямом праці став виховний. Вирішено було зорганізувати невеличкий ляльковий театр “По дорозі в казку”. З завзяттям узялися всі за цей проєкт, шили строї для наших “артистів”, прикрашали їх вишивкою. За час існування театру підготували і показали кілька дитячих вистав. На запрошення інших відділів театр виїздив у турне по інших містах від Гартфорду до Вашингтону.

У 1975 році десятиліття відділу збіглося з 50-літтям СУА, і з цієї нагоди пані Стефанії Пушкар – натхненниці й засновниці нашого Відділу – було надане почесне членство 90-го Відділу СУА.

Десять років відділ тішився здобутками дитячого театру, але, коли наші діти підросли, змінилися наші

Перший рік існування.

25-ліття Відділу.

50-ліття Відділу. Сидять (зліва): Оксана Фаріон, Віра Кліш, Харитя Литвин, Анна Гаврилюк – голова, Надія Заліпська, Іванка Ткачук, Марія Кондрат. Стоять: Оксана Крилюк, Оксана Ткачук, Женя Гардецька, Леся Стасюк, Роксоляна Гіліцінська, Калина Козак, Христіна Ренасевич, Христіна Турченюк, Марта Пеленська, Ірена Щерба, Оксана Ворох.

зацікавлення і напрям праці, прийшов час на пізнання українських традицій, плекання народного мистецтва. Вивчали традиції різних регіонів України, на основі чого створили колекцію народного одягу для ляльок. Деякі з них досі прикрашають домівку нашої округи.

З того часу й усі наступні роки наша діяльність була в більшості скерована на поглиблення знань про наше народне мистецтво: вишивки, писанки, кераміку, гerdани. Членки відділу тим цікавилися, вивчали, згодом декотрі з них стали справжніми майстринями. Членки відділу zorganizували при окрузі чотиримісячний курс народного мистецтва, який мав велику популярність серед учасниць.

Членки брали активну участь у підготовці української виставки на міжнародному

ярмарку з нагоди святкування 200-ліття Америки, яку оглянули понад 50,000 відвідувачів.

Годі перечислити усі проведені імпрези, літературні вечори, виставки художніх творів, бо 50-літню діяльність від початку молодечого дуже активного відділу годі вмістити на двох сторінках. Але згадаймо принаймні деякі. В 1984 році припадало 40-ліття існування журналу "Наше Життя". Влаштовано імпрезу, де була виставка 37-ох річників журналу, також ілюстрацій, матриців і шкіців. Присутні були редакторки Лідія Бурачинська і Уляна Старосольська Любович. Їм передано щедрий даток на пресовий фонд "Наше Життя".

Оксана Фаріон, почесна членка СУА

**90-ий Відділ СУА ім. Олени Степанів Округи Філадельфія
святкує свій Золотий Ювілей!**

З нагоди цієї радісної події вітаємо голову Союзу Українок Америки

Маріянну Заяць,

вітаємо Головну Управу і все членство СУА!

*З вдячності Всевишньому за усі ласки, за згоду, за силу і витривалість
складаємо на Пресовий фонд журналу «Наше Життя» 500 дол.*

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ДОВГОЛІТНІХ СОЮЗЯНОК

В неділю, 13-го вересня ц.р. 17-ий Відділ Союзу Українок Америки в Маямі влаштував пам'ятний обід і програму спогадів про двох членок нашого відділу, котрі заснували і довго провадили союзнянським життям на Південній Флориді. Це – Мирослава Тершаковець і Ірена Ракуш, які недавно були покликані Богом і закінчили свої обов'язки на землі. Вони обидві були шановані громадою і хотілося якось гідно їх попрощати від відділу.

По Панахиді в нашій греко-католицькій церкві Успіння Пресвятої Богородиці парафіяни і союзнянки перейшли до церковної залі, де отець парох Андрій Романків привітав родину і громаду і молитвою розпочав обід.

Ведуча програмою Оксана Пясецька привітала д-ра Юрія Тершаковця, сина св.п. Мирослави і його доньку, внучку Александру, а також пані Наталю Тейлор, племінницю св.п. Ірени, котра прилетіла з Далласу, Техас, щоби з нами вшанувати її тету.

Висловили свої враження і спомини про св.п. Мирославу пан Павло Галадза з парафіяльного комітету і пані Мирослава Копалинська, котра в останні роки опікувалася нею. Зворушливо розповіли про її любов до свого народу і відданість до родини, церкви і громади.

Про св.п. Ірену говорив пан Роман Венгловський, знаючи її багато років. Він підкреслив щирість подружжя панства Ракушів, як щиро чоловік Микола і Пані Ірена жертвували на фонд Українознавства в Гарварді і на друкування книжок в Україні. Про шляхетну душу і любов до всього українського передав в своїх словах Іванко Климчук, котрий з своєю дружиною Надійкою опікувалися в останні роки п. Іреною Ракуш. Тріо Максимович (Дана Максимович-Васькевич, Анна Лотоцька і Карен Вилк) прекрасно заспівали улюблену пісню Пані Ірени "Чуєш, брате мій".

На закінчення програми, тому, що обидві пані любили жарти, пан Роман Романів, знаний гуморист у Південній Флориді, оповів кілька розвагових оповідань.

Приклад наших довголітніх союзнянок на славу України і громади залишився у серцях всіх присутніх.

Оксана Пясецька, Маямі, Флорида.

That Dreaded Test—The Colonoscopy

by Ihor Magun, MD, FACP

You definitively know that you should do it and you know why. Excluding skin cancers, colorectal cancer is the third most common cancer diagnosed in both men and women in the United States. The lifetime risk of developing colorectal cancer is about one in twenty. The risk is slightly lower in women than in men.

What are the risks for colorectal cancer? As with all cancers, not everyone who has certain risks will progress to cancer; however, certain facts are well established.

Consuming a diet that is high in red and processed meat increases the risk. Cooking meats at extreme temperatures (grilling, broiling, and frying) can play a role in producing chemicals that increase the cancer risk. Obesity, physical inactivity, and excessive alcohol intake are all risk factors. Personal history of polyps, cancer, inflammatory bowel disease and family history increase risk for this cancer. Individuals with non-insulin dependent (type 2) diabetes also have an increased risk, primarily because of the risk factors listed (obesity, inactivity).

The major premise for screening is prevention, rather than establishing a cancer at an early stage. Finding and removing polyps prevents individuals from getting the cancer in the first place.

Younger adults can develop colon cancer but statistically speaking, the chances markedly increase after age 50, hence the screening commences at this age (unless other factors prevail).

There are several screening tests available, but colonoscopy is usually the gold standard. There is required bowel cleansing preparation and sedation involved, but the test may be both diagnostic as well as therapeutic. If a polyp or abnormality is found, it is removed (if possible) and evaluated for any pathology. The follow-up time frame (for another colonoscopy) depends on what was found—quantity, type of abnormality, and whether it was completely removed. Most individuals follow up in ten years.

A virtual colonoscopy is another option. The bowel cleansing preparation is identical to the one preceding regular colonoscopy, but there is no sedation. Most procedures are done at a radiology facility. A tube is inserted into the rectum to pump in air for better visualization during the usual CAT scan. The images are provided and interpreted by the radiologist. The advantages are: no sedation, no down time (one can return to work/go home right

after the test), and there can be an added benefit of visualization of areas outside the colon (issues that can be incidentally noticed). The disadvantages are radiation exposure, inability to visualize small polyps, inability to take any biopsies if any abnormality is found (now needing a regular colonoscopy), and if everything appears normal this test is recommended every five years. There is an MRI virtual colonoscopy that can be done, which eliminates the radiation exposure; however, it primarily detects large neoplasms and is not as sensitive as a colonoscopy.

Flexible sigmoidoscopy is another option, but it is less utilized since it evaluates only a small terminal portion of the colon. It is recommended every five years.

Double-contrast barium enema is yet another option, but it is not as routinely recommended. The bowel prep is the same as for the colonoscopy or the virtual colonoscopy. There is radiation exposure with this procedure, as well as inability to get biopsies. Once again, this form of testing should be done every five years.

There is a new noninvasive test for colon cancer that is done at home. It uses a stool DNA test for people at average risk for colon cancer. It boasts a ninety-two percent success rate in detecting colon cancer. This test is called Cologuard and it does not require any preparations, nor invasive procedures. The disadvantage of this test is that there is a thirteen percent false-positive result—people without cancer or pre-cancer testing positive. This can cause significant anxiety, and a regular colonoscopy is indicated to confirm or deny the problem.

What about the digital rectal examination? This test can detect masses in the lower rectum. The test is not sufficient to detect colon cancer because of the limited amount of colon that is examined.

The fecal occult blood test has not been an acceptable method for colon screening. It has been shown to miss up to ninety percent of colon abnormalities.

No one looks forward to these screening procedures, but given the fact that one out of twenty individuals may have a problem, all of us should take the time to have this evaluation done. If you are younger than fifty and have no issues, share this information with your family and friends—who knows, you may become a lifesaver!

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

ЯК ДРУЖБА ПОБОРОЛА СТРАХ

Шелестячи опалим жовтим листям, Їжачок простував лісовою галявиною до своєї домівки-нори. Зима вже не за горами, то треба заpastися на цю холодну і довгу-предовгу пору року їжею. Ось і тепер, настромивши на колючки два рум'яні яблука та білого гриба, поспішає додому. Отой шелест привернув увагу великого сірого Зайця, що, смачно поласувавши ще зеленою дикою капустою, відпочивав під терновим кущем.

Здоров, друже! Ти куди так поспішаєш, що аж задихався? – привітно запитав Їжака Заєць, вистрибнувши на поляну.

Їжак запихтів носом і швиденько згорнувся в колючий клубок.

– Ти чого злякався, боягузе? Це ж я – Заєць. Я тебе не з'їм, не бійся.

Їжак глянув з-під колючок, поволі розпрямився, образливо пробурмотів:

– Ти мене боягузом прозиваєш, але ж усі в лісі добре знають, що страхополохами є якраз ви – зайці. Ви весь час в страху живете, а я згорнувся в клубок, бо в мене є зброя захисту перед ворогами. Це – мої колючки. Тому я страху не маю.

– Та не гнівайся на мене. А якщо я тебе образив, пробач мені, – попросив добродушний Заєць. Ось тільки запитати тебе хочу: навіщо ти яблука і сирі гриби носиш в свою нору? Як бачу, і вдень, і вночі спокою не маєш.

– Як, навіщо? Та же скоро зима прийде, холодно стане. Ось тоді я і висплюся. А як пробуджуся на короткий час, то буду мати чим підкріпитися. А ти, Зайчику, де довгу зиму перебуваєш, і що їси, як сніги землю вкривють?

– Мене моя шубка гріє, а під снігом є трава та кора смачна на деревах...

Раптом розмову двох нових приятелів обірвав тривожний крик сороки – пильного сторожа лісів. На поляну вибігла хижа Лисичка. Зайчик стрибнув у найближчі кущі, а Їжачок миттю скрутився в колючий клубочок. Лисичка й не думала гнатися за Зайцем, бо знала, що він швидше вміє бігати, ніж вона, та ростом мало що відрізнявся. Був міцним і дорослим. А ось Їжачком хитра Лисичка мала думку поживитися. Недалеко давала знати про себе шумом бистої води невеличка річка. Треба їй тільки докотити

оцей колючий клубок до плеса річки, а у воді Їжачок змушений буде розгорнутися. Лисичка вже подумки смакувала, як вона схопить Їжачка за голе, не захищене колючками черевце і схрупає собі свою здобич. То ж, випустивши пазурі, щоб не поколотити лапки, покотила Їжачка до річки.

Ось все ближче і сильніше чути плескіт хвиль. Лисичка на мить зупинилася над крутим берегом, щоб з силою штовхнути свою здобич у воду. Як раптом від якогось сильного удару ззаду болюче вдарилася носом в колючки Їжачка, перелетіла через нього і з плачевним дзвякотом шубовснула у воду. Вискочила на другий берег річки і, закриваючи лапкою закривавленого носа, на трьох пошкандибала до лісу.

Їжачок ніяк не міг надякуватися Зайчикові за свій порятунок, бо це якраз Заєць, якого він вважав боягузом, з розгону вдарив лисичку сильними задніми ногами. Подавши лапки один одному на знак побратимства, звірята розійшлися у своїх справах.

Як ви думаєте, любі друзі, що допомогло Зайчикові перебороти страх, щоб вступити в бій з хижою Лисичкою?

Осінні загадки

На осінньому городі
Він капустоньку гризе,
А коли спіймають в шкоді,
Він борідкою трясє:
-Ме-е!

Як приходить у ліс осінь,
До свого дупла приносить
Гриби, жолуді, горішки.
Не боїться анітрішки
Зимового вітровію –
Її тепла шубка гріє.

Сиплеться під ноги листя
І калинове намисто
Червоніє в мряці сірій.
Відлітають птахи в вирій,
Холодними стали роси,
То приходить до нас .....

Відгадки.

1. Цапок.
2. Вивірка.
3. Осінь.

Святослав Левицький.

Малюнки автора.

UNITED STATES POSTAL SERVICE® Statement of Ownership, Management, and Circulation
MONTHLY except AUGUST (11 issues) (All Periodicals Publications Except Requester Publications)

1. Publication Title: "OUR LIFE"
 2. Publication Number: 4 1 4 - 6 6 0
 3. Filing Date: 9/10/15
 4. Issue Frequency: MONTHLY except AUGUST (11 issues)
 5. Number of Issues Published Annually: 11
 6. Annual Subscription Price: Contact Person: Olha Stasiuk, Telephone: 212-533-4646
 7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®): Our Life - 203 2nd Ave New York, NY 10003
 8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor New York, NY 10003
 9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor New York, NY 10003
 Editor (Name and complete mailing address): Lidia Slysh, 790 11th Avenue Apt. 36H, New York, NY 10019
 Managing Editor (Name and complete mailing address): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor, New York, NY 10003
 10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)
 Full Name: Non-profit organization
 Complete Mailing Address: No stockholders
 11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None
 Complete Mailing Address:
 Full Name:
 Complete Mailing Address:
 12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)
 PS Form 3526, July 2014 [Page 1 of 4 (see instructions page 4)] PSN: 7530-01-000-9931 PRIVACY NOTICE: See our privacy policy on www.usps.com.

13. Publication Title: "OUR LIFE"
 14. Issue Date for Circulation Data Below: September 2015

15. Extent and Nature of Circulation

	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total Number of Copies (Net press run)	1950	1950
b. Paid Circulation (By Mail Outside the Mail)	1854	1851
(1) Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)		
(2) Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)	0	0
(3) Paid Distribution Outside the Mails Including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®	0	0
(4) Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g., First-Class Mail®)	29	30
c. Total Paid Distribution (Sum of 15b (1), (2), (3), and (4))	1883	1881
d. Free or Nominal Rate Distribution (By Mail Outside the Mail)	1	1
(1) Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541		
(2) Free or Nominal Rate In-County Copies included on PS Form 3541	0	0
(3) Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g., First-Class Mail)	5	5
(4) Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)	0	0
e. Total Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 15d (1), (2), (3) and (4))	6	6
f. Total Distribution (Sum of 15c and 15e)	1889	1887
g. Copies not Distributed (See Instructions to Publishers #4 (page #3))	61	63
h. Total (Sum of 15f and g)	1950	1950
i. Percent Paid (15c divided by 15f times 100)	99.7	99.9

* If you are claiming electronic copies, go to line 16 on page 3. If you are not claiming electronic copies, skip to line 17 on page 3.

17. Publication of Statement of Ownership
 If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed in the October 2015 issue of this publication. Publication not required.
 18. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner: *Mariana Zajac* Publisher Date: 9/10/15
 I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).
 PS Form 3526, July 2014 (Page 2 of 4)

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Meet Masha in the San Francisco
Opera Gift Shop
Friday September 11
thru Sunday December 13
Open during all performances
San Francisco Opera
301 Van Ness Avenue
San Francisco, CA
(415) 864-3330

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович
Оксана Дац

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Марія Полянська
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рома Шуган
Рената Заяць
Ярослава Мулик

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Слава Горбата
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

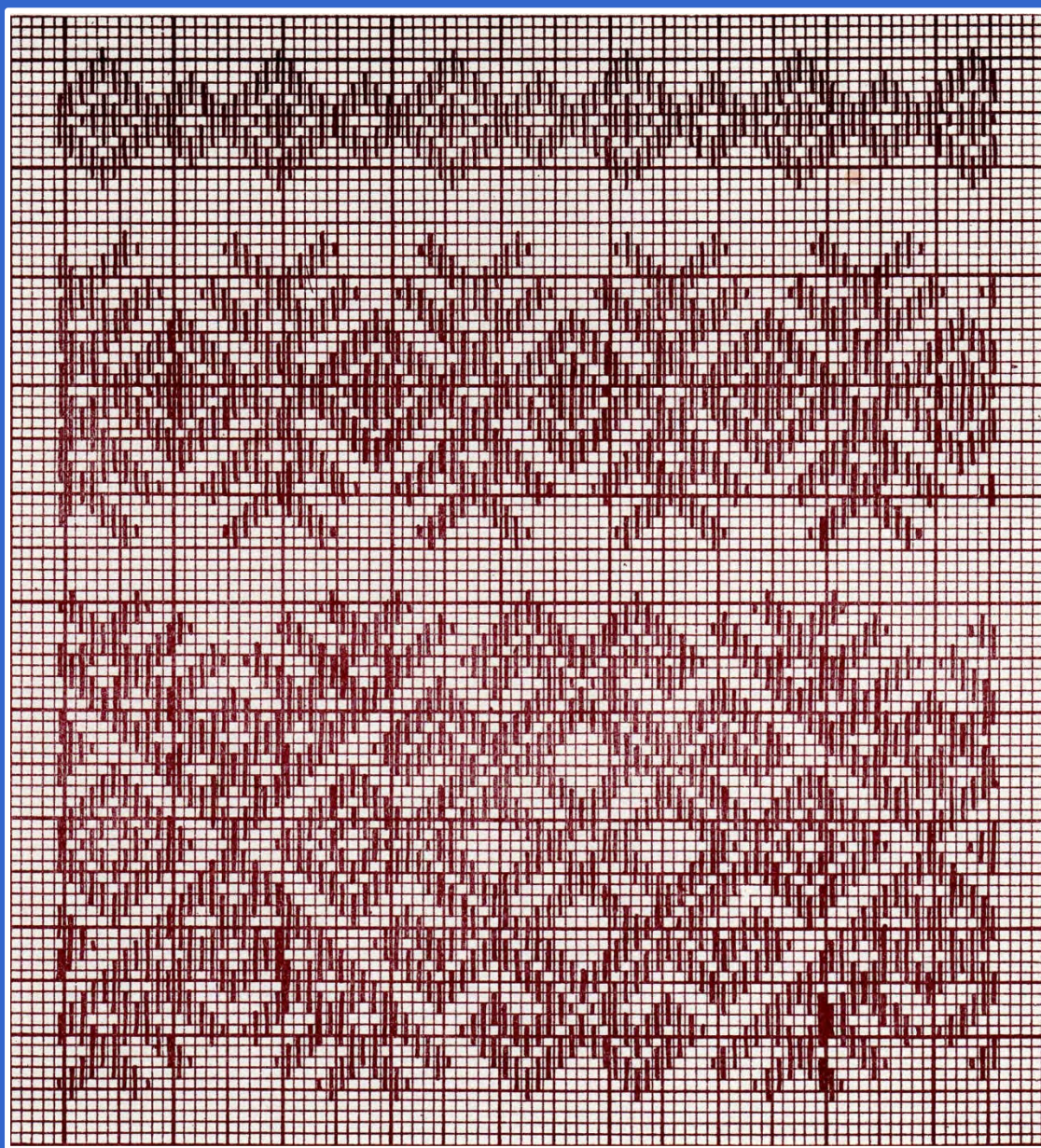
- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія 4, ст. 10 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Фрагменти низинних узорів Гуцульщини.*